

*Dr. Palágyi Tivadar**

KÜLFÖLDI IPARJOGVÉDELMI HÍREK

Amerikai Egyesült Államok

A) Az Egyesült Államok Szabadalmi és Védjegyhivatala (USPTO) 2012 decemberében közzéadta az elmúlt pénzügyi év beszámolóját, valamint a jövőre vonatkozó céljait. Mindkettőt erősen befolyásolták az új szabadalmi törvény (America Invents Act, AIA) hatálybalépése által okozott változások.

A beszámolóban említett számos eredmény közül az alábbiakat emeljük ki.

– Az AIA hatálybalépése folytán a hivatal számos kulcsfontosságú szabályt dolgozott ki és léptetett életbe.

– Az USPTO jelentősen csökkentette a vizsgálatlan szabadalmi bejelentések számát; így a hátrány most 608 283 bejelentés, szemben a 2009. évi 750 000 feldolgozatlan bejelentéssel.

– A 2012-es pénzügyi évben a védjegybejelentések száma 415 026 volt, ami az előző évhez képest 4%-os növekedést jelent.

– Az USPTO együttműködött a világ négy nagy szabadalmi hivatalával, vagyis a Dél-Koreai, az Európai, a Japán és a Kínai Szabadalmi Hivatallal (IP 5) nagyfokú munkamegosztás és a szabadalmi törvények harmonizációja érdekében.

– Az USPTO 24 szabadalmi hivattal lépett kapcsolatba a közös bejelentések gyorsított vizsgálata (PPH) területén.

A beszámoló a hivatal fő céljaként a függő bejelentések számának csökkentését és a szabadalmak minőségének javítását jelölte meg jól gyakorlott és stabil munkaerővel.

B) Az USPTO 2012 nyarán Detroitban megnyitotta első szatellithivatalát, amely már megkezdte a szabadalmi bejelentések feldolgozását, és az első év végén várhatóan 100 szabadalmi elővizsgálóval és 20 adminisztratív szabadalmi bíróval fog dolgozni.

Teljes erővel folynak a további három szatellithivatal megnyitásának előmunkálatai is Dallas-Forth Worth-ben, Denverben és a Szilícium-völgyben.

David Kappos elnök az új hivataloktól az elbírálatlan szabadalmi bejelentések számának csökkenését és az engedélyezési eljárás meggyorsítását várja.

C) Az USPTO és az Európai Szabadalmi Hivatal (ESZH) bejelentette, hogy 2013. január 2-án hivatalosan megindították az együttműködési szabadalmazási osztályozási rendszert [Cooperative Patent Classification (CPC) System]. Ez az új globális osztályozási rendszer a szabadalmi dokumentumok területén az ESZH és az USPTO rendszerének legjobb gyakorlati elemeit foglalja magában.

* Danubia Szabadalmi és Jogi Iroda Kft.

„A CPC mostani hivatalos gyakorlatba vétele hatalmas teljesítmény, amely mindkét hivatal együttműködési erőfeszítéseit képviseli egy kétoldalú osztályozási rendszer létrehozásában. Ez jelentős hasznot fog hozni a globális innovációs közösség számára” – mondta David Kappos, az USPTO igazgatója. „A CPC elő fogja segíteni szabadalmi harmonizációs erőfeszítéseinket azáltal, hogy fokozni fogja munkavégzési képességünket a szellemi tulajdoni hivatalok integrált hálózatán keresztül.”

Benoît Battistelli, az ESZH elnöke kijelentette: „A CPC elindítása jelentős áttörést jelent azokban az erőfeszítésekben, amelyeknek célja, hogy nemzetközi szinten nagyobb fokú harmonizációt érjünk el a szabadalmi rendszerben. Ez komoly előrelépést jelent a minőség alapú szabadalmi rendszer kialakítása és hatékonyságának megjavítása útján a globális gazdaság hasznára. A munkát nagyon rövid idő alatt végezte el a két hivatal szakemberekből és elővizsgálókból álló csoportja, akik a szellemi tulajdon teljes közösségének elismerését érdemelték ki.”

A CPC-rendszer közelítőleg 250 000 osztályozási szimbólumot tartalmaz a Nemzetközi Szabadalmi Osztályozási Rendszer [International Patent Classification (IPC) System] alapján, és lehetővé teszi, hogy az elővizsgálók és a szabadalmak használói világszerte a szabadalmi dokumentumok ugyanazon osztályozott gyűjteményének az elfogadása alapján végezzenek kutatást. Kappos igazgató rámutatott, hogy cél a hatékony kutatás munkamegosztás révén, ami viszont lehetőséget nyújt a szükségtelen munkakettőzés csökkentésére.

A feldolgozott műszaki tárgyak részletes leírását tartalmazó CPC-definíciókat fognak kidolgozni minden egyes CPC-alosztály számára, és azokat rendszeresen korszerűsíteni fogják.

D) Az Iparjogvédelmi és Szerzői Jogi Szemle 2012. augusztusi számának 107. és 108. oldalán a *Mayo v. Prometheus*-ügyben az amerikai Legfelsőbb Bíróság (Supreme Court) döntését ismertettük arról, hogy engedélyezhető-e szabadalom a Prometheusnak az amerikai szabadalmi törvény 101. szakasza alapján egy gyógyszer anyagcsereszintjei és a páciens egészsége közötti összefüggésre. A Legfelsőbb Bíróság szerint a vizsgált eljárási igénypontok nem szabadalmazhatók, mert lépéseik csupán szokásos rutintevékenységet foglalnak magukban, amelyet a terület kutatói korábban is alkalmaztak. A Legfelsőbb Bíróság döntéséből következik, hogy a szabadalmazáshoz több kell a természeti törvények egyszerű felhasználásánál: azokat új módon kell alkalmazni.

A Prometheus-döntés nem mondja ki általánosan, hogy bizonyos technológiakategóriák szabadalmazhatók, hanem csupán megerősíti azt a korábbi nézetet, hogy a szabadalmi törvény nem védi a természeti törvényeket vagy az elvont eszméket; ezeknek a törvényeknek és eszméknek a találmányi szintű alkalmazása azonban szabadalmazható.

A Szövetségi Fellebbezési Bíróság (Court of Appeals for the Federal Circuit, CAFC) 2012. augusztus 16-án döntést hozott a *Molecular Pathology and Ors (MPO) v. Myriad Genetics, Inc.*-ügyben, amelyben arról kellett dönteni, hogy szabadalmazhatók-e elkülönített gén-

szekvenciák és a szekvenciákban levő mutációk azonosítására szolgáló diagnosztikai módszerek.

A Legfelsőbb Bíróság arra utasította a CAFC-t, hogy az ügyet a Prometheus-döntés figyelembevételével vegye újra szemügyre. A CAFC a vizsgált tárgyak többségét szabadalmazhatónak találta, de tagjainak véleménye eltérő volt az elkülönített génszekvenciák szabadalmazhatóságával kapcsolatban.

A Myriad-szabadalmak három igénypontosorozatra vonatkoztak:

1. „Elkülönített”, bizonyos rákfajtákra hajlamosító génekre és mutációkra vonatkozó készítményigénypontok.
2. Lehetséges rákgyógyszerek „szkrínelésére” vonatkozó eljárási igénypont, amely szerint a sejteket tenyésztik, majd mérik növekedési sebességüket, és összehasonlítást végeznek a gyógyszer jelenlétében vagy távollétében.
3. Eljárási igénypontok, amelyek szerint egy szabadalom génszekvenciáját „analizálják” vagy „összehasonlítják” egy normál szekvenciával, és így azonosítanak bizonyos rákfajtákra vonatkozó hajlamot.

A legkisebb ellentmondás azokkal az eljárásigénypontokkal kapcsolatban merült fel, amelyek szerint egy páciens génszekvenciáját elemzik vagy összehasonlítják egy normál szekvenciával, és így azonosítják a bizonyos rákfajtákra vonatkozó hajlamot. A CAFC úgy találta, hogy ezek az igénypontok „nem különböztethetők meg” a Prometheus-ügyben nem szabadalmazhatónak minősített igénypontoktól, és valóban kevesebb átalakító fizikai lépést tartalmaztak. Ebben mind a három bíró egyetértett.

A lehetséges rákgyógyszerek „szkrínelési” eljárására vonatkozó szabadalmi igényponttal kapcsolatban mindhárom bíró egyetértett annak szabadalmazhatóságával. A bírók arra a tényre támaszkodtak, hogy az igénypont tartalmazott lépéseket gazdasejtek/össejtek tenyésztésére, amelyeket egy átalakított génnel transzformálnak lehetséges rákgyógyszer jelenlétében vagy távollétében. A bíróság szerint ez nem természeti törvény volt, hanem inkább egy korábban nem létezett új, ember által készített sejtforma létrehozása. A kiegészítő összehasonlító és elemző lépések nem tették a tárgyat nem szabadalmazhatóvá. Így a bíróság ragaszkodott a Prometheus-ügyben a bíróság által adott figyelmeztetéshez, amely szerint önmagában semmi rossz nincs abban, ha egy igénypontba természeti törvényt is beiktatnak, feltéve, hogy az igénypont ténylegesen alkalmazza is ezt a törvényt.

A bíróság véleménye megoszlott az elkülönített DNS-szekvenciák szabadalmazhatóságával kapcsolatban. Ezek az igénypontok két alcsoportra voltak feloszthatók: a) szintetikus cDNS-ekre és b) elkülönített DNS-szekvenciákra, amelyek alakilag azonosak az emberi testben levő szekvenciákkal, kivéve azokat a szerkezeti változásokat, amelyek akkor jönnek létre, amikor elkülönítik őket a nagyobb DNS-szálból. A cDNS-ek olyan molekulák, amelyeket az ember szintetizál olyan hírvivő ribonukleinsavból (mRNS), amelynek a szerkezete eltér az emberi testben található bármelyik DNS-szekvenciától. A cDNS-ek fizikai tulajdonságokkal, így stabilitással rendelkeznek, ellentétben az mRNS-sel, és olyan területeken

használhatók fel, ahol a humán DNS nem, ideértve azt a képességüket, hogy egy sejtben olyan proteint tudnak expresszálni, amelyet a sejt rendes körülmények között nem állít elő. Így a CAFC elutasította azt az érvet, hogy egy új és ember által előállított szerkezet (cDNS) nem szabadalmazható, ha „sugallatot” kap egy természetes terméktől (mRNS).

A három bíró egyetértett abban, hogy a cDNS-ek szabadalmazhatók. Nem voltak azonban azonos véleményen az olyan elkülönített DNS-szekvenciák szabadalmazhatóságáról, amelyek egyébként azonosak az emberi testben levő szekvenciákkal, kivéve azokat a szerkezeti változásokat, amelyek akkor következnek be, amikor eltávolítják őket a nagyobb DNS-száklakról. Lourie bíró, aki kémiai végzettséggel és ipari kutatói tapasztalatokkal is rendelkezett, elfogadta, hogy az elkülönített DNS jelentősen különbözik attól, ami a természetben előfordul, mert a kovalens kötések elszakadása miatt más molekula keletkezett, mint a humán DNS. A másik két bíró nem osztotta ezt a nézetet, de elfogadták, hogy a szerkezeti különbség a hasznosság növeléséhez vezetett. Emellett azt is figyelembe vették, hogy az USPTO már több ezer szabadalmat adott ilyen tárgyú találmányokra.

A bírók egyetértettek abban, hogy a természeti törvények, a természeti jelenségek és az elvont ötletek nem szabadalmazhatók, és hogy ez a kizárás vonatkozik még a szellemi folyamatokra és a természeti termékekre is. Részletesen tanulmányozták a Legfelsőbb Bíróság által 1980-ban hozott *Diamond v. Chakrabarty*-döntést, amelyben az megállapította, hogy bizonyos baktériumok szabadalmazhatók. Ezek ember által előállított, genetikusan négy DNS-plazmiddal megváltoztatott baktériumok voltak, ahol a négy plazmid a nyersolaj négy különböző komponensének a lebontását tette lehetővé.

Az itt tárgyalt Myriad-döntés a korábbi Prometheus-döntéssel együtt továbbra is lehetővé teszi elkülönített génszekvenciák szabadalmazását, ha azok különböznek a természetben előfordulótól (a Myriad-döntés szerint ez a feltétel teljesült), és ha olyan célok elérésére alkalmasak, amelyekre a humán DNS alkalmatlan.

E) *Bill Loizon* (Loizon), egy hotdogüzlet tulajdonosa kérelmet nyújtott be az USPTO-nál a FRANKS ANATRA védjegy lajstromozása iránt, ami ellen felszólalt a *Frank Sinatra LLC*, az énekes jogutódjainak képviselője, azt állítva, hogy a védjegy megtévesztően sugall kapcsolatot az énekessel.

Az amerikai védjegy törvény szerint annak megállapításához, hogy egy védjegy megtévesztően sugall kapcsolatot egy személlyel, a következő elemeket kell kielégítenie:

1. a védjegy azonos vagy közel azonos egy személy nevével vagy azonosságával;
2. a védjegyet úgy ismernék fel, hogy az félreérthetetlenül utal erre a személyre;
3. a védjegy által megjelölt személy nem kapcsolódik a védjegyet lajstromoztató személy tevékenységéhez; és
4. a személy hírneve olyan, hogy ha a védjegyet a bejelentő áruival vagy szolgáltatásaival összefüggésben használják, kapcsolatot lehetne feltételezni a híres személlyel.

Loizon, a védjegy bejelentője azt állította, hogy védjegyének semmi köze sincs Frank Sinatrahoz, mert a „franks” szó frankfurterre, hot dogra és hasonló élelmiszerekre utal, míg

az „anatra” szó olaszul kacsát jelent. Minthogy a hot dog általában nem társítható a kacsákkal vagy az olaszokkal, Loizon más magyarázatot ajánlott a névre, azt állítva, hogy az anatra az Anatra Népköztársaságra utal, amely egy szigetország.

Természetesen ezek az érvek sem győzték meg a hivatalt, amely azt is megállapította, hogy Frank Sinatra, jóllehet már elhunyt, még mindig olyan hírnévnek örvend, amely elegendő ahhoz, hogy a lajstromoztatni kívánt védjegy a vásárlókat félrevezesse.

A fentiek miatt az USPTO elutasította a védjegybejelentést.

F) A *Dunkin' Donuts* (Dunkin) az USPTO-nál lajstromoztatni kívánta a BEST COFFEE IN AMERICA védjegyet, az elővizsgáló azonban elutasította a bejelentést arra hivatkozva, hogy egy csupán dicséretet jelentő műszaki kifejezés általában nem használható védjegybejelentések alapjaként.

Minthogy a lajstromoztatni kívánthoz hasonló kifejezések dicsérik a terméket ahelyett, hogy megjelölnék a bejelentés szolgáltatásainak forrását vagy megkülönböztetnék a bejelentő szolgáltatásait másokétól, az USPTO általában megállapítja, hogy az ilyen védjegyek csupán leíró jellegűek, és nem tudnak szert tenni másodlagos jelentésre.

A Dunkin elutasított védjegybejelentésének elővizsgálója kifejtette, hogy a lajstromoztatni kívánt mondat „csupán dicsérte és leírta a bejelentő szolgáltatásainak és az azokban szereplő áruknak az állítólagos érdemét”. A hivatali végzés megállapította továbbá, hogy a bejelentő tájékoztató szlogenje nem más, mint felsőbbrendűség igénylése és magas fokú dicsérete a bejelentő éttermeiben, kávézóiban és ételbárjaiban felszolgált kávé minőségének, de a védjegyet nem támasztja alá a lajstromoztatni kívánt védjegy öt éves kereskedelmi használata.

Döntésének alátámasztására a hivatal hivatkozott Sam Adam kísérletére a BEST BEER IN AMERICA védjegy lajstromozására. Ebben az ügyben az USPTO szintén elutasította a védjegybejelentést, megállapítva, hogy „az öndicsérő vagy dicsekvő védjegyek az áruk (vagy szolgáltatások) jellege vagy minősége tömörített formájának tekinthetők”.

G) Az *Anheuser-Busch* cég azt kívánja, hogy fedjék el vagy távolítsák el a BUDWEISER védjegyet a „Flight” (Repülés) című sikerfilmből. Ebben az Oscar-gyanús filmben Denzel Washington egy hős, de részeges pilótát játszik. Az Anheuser-Busch azonban azt állítja, hogy a film rossz üzenetet közvetít termékeivel kapcsolatban. Ezért kérték a filmstúdiót, hogy a film jelenlegi digitális másolatain és későbbi átdolgozásain, ideértve a DVD-másolatokat is, fedjék el a BUDWEISER védjegyet.

Bár a filmkészítő nem kapott engedélyt az Anheuser-Busch-tól a védjegy használatára, az Anheuser-Busch valószínűleg kimerítő jogi csatának néz elébe. A filmek ugyanis általában nagyobb mozgásteret kapnak ilyen téren, ha a védjegyzett áruk kreatív felhasználásáról van szó, különösen, ha a termék összefügg a film cselekményével, és nem okozza a fogyasztók félrevezetését.

H) A *Presidio Components* (Presidio) v. *American Technical Ceramics* (Ceramics)-ügyben egy esküdtszék megállapította, hogy a Ceramics szándékos szabadalomtörést követett el;

ezért egy dél-kaliforniai kerületi bíróság a Presidio javára 1 048 677 USD kártérítést ítélt meg. Ez a bíróság azonban megtagadta a tartós eltiltásra vonatkozó kérelmet, mert nem látott helyrehozhatatlan károsodást vagy nem elegendő pénzügyi károkat. Ez két tényező abból a négyből, amelyet az Egyesült Államok Legfelsőbb Bírósága állapított meg az *eBay Inc. v. MerckExchange, LLC*-ügyben. A másik két tényező a két cég közötti nehézségek egyensúlya és a közérdek.

Ezt a döntést fellebbezés után a CAFC érvénytelenítette, megjegyezve, hogy „a verseny által keltett feszültség a Presidio másik bizonyítékával együtt, amely helyrehozhatatlan károsodást bizonyít, azt mutatja, hogy a kerületi bíróság egyértelműen tévedett, amikor nem vette figyelembe az ügyben keletkező helyrehozhatatlan károsodást”.

A CAFC megállapította továbbá, hogy egy bitorlási ügyben győztes szabadalmas nem jogosult minden esetben eltiltó bírói végzésre. „Ebből nem következik, hogy a bíróságoknak teljesen figyelmen kívül kell hagyniuk a szabadalomnak mint tulajdonjognak azt a természetét, hogy a tulajdonos számára kizárólagos jogot biztosít.”

A CAFC azt is megállapította, hogy a Presidio az igényelt találmány gyakorlatbavétele nélkül is bizonyította, hogy helyrehozhatatlan károsodást szenvedett. A közvetlen verseny ugyanazon a piacon feltétlenül olyan tényező, amely erősen valószínűsíti a helyrehozhatatlan károsodás lehetőségét a kizárási jog érvényesítése nélkül.

Ez a döntés kedvező hír azoknak az amerikai vállalatoknak, amelyek egyre nehezebben kapnak eltiltó bírói döntést még akkor is, ha bebizonyosodott egy versenytárs általi bitorlás.

Ausztrália

A) A 2012. évi módosított ausztrál szabadalmi törvény 2013. április 15-én lép hatályba, és azokat a függő ausztrál szabadalmi bejelentéseket érinti, amelyekkel kapcsolatban eddig az időpontig még nem kértek vizsgálatot. A törvény legfontosabb változásait az alábbiakban foglaljuk össze.

– A feltalálói tevékenység vizsgálatánál a világ bármelyik szakemberének általános tudását veszik alapul, nem csupán az ausztrál szakembereket.

– A szabadalmi leírásban a kinyilvánítás megkívánt szintje magasabb, úgyhogy a szakemberek számára minden egyes igénypont teljes oltalmi körén belül lehetővé kellene tegye a találmány megvalósítását. A korábbi törvény csak azt kívánta meg, hogy egy szakember az igénypont oltalmi körén belül egy kiviteli alakot legyen képes megvalósítani.

– Egy szabadalmi leírás módosítását csak akkor engedélyezik, ha az nem haladja meg a benyújtott leírás terjedelmét. A korábbi törvény szerint a módosítás meghaladhatta a benyújtott leírás terjedelmét, ha általa nem tárgult az igénypontok oltalmi köre. Sajtóhibákat vagy nyilvánvaló hibákat továbbra is ki lehet javítani.

– A szabadalmi leírásoknak ki kell nyilvánítaniuk a találmány egy sajátos, lényeges és hihető alkalmazását.

– Az új törvény nem engedélyez a leírásra vagy a rajzokra hivatkozó omnibuszigénypontokat.

– Az elfogadás halasztásához a hivatal elnökének hozzájárulása szükséges. Korábban ezt kérelemre önműködően engedélyezték.

– Egy szabadalmi bejelentést az első hivatali végzés keltétől számított 12 hónapon belül kell elfogadásra kész állapotba helyezni a korábbi 21 hónap helyett. Ez a rendelkezés minden olyan bejelentésre vonatkozik, amelyben az első végzést 2013. április 15-én vagy azt követően adják ki.

– Vizsgálati kérelmet az erre vonatkozó felhívástól számított két hónapon belül kell benyújtani, a korábbi hat hónapos határidő helyett. Ez a rendelkezés az összes olyan bejelentésre vonatkozik, amelyben a hivatali felszólítást 2013. április 15-én vagy azt követően adják ki.

– Megosztott bejelentést a szabadalom elfogadásától számított három hónapon belül lehet benyújtani. Ennek megfelelően nem lesz többé lehetőség megosztott bejelentés benyújtására az alapbejelentés ellen benyújtott felszólalás válaszáként.

B) Az ausztrál kormány 2012 első negyedében úgy döntött, hogy cigarettatermékeket többé nem lehet ábrás védjegyekkel megjelölni. A forgalomban levő cigarettacsomagokon csupán szóvédjegyek engedhetők meg, vagyis logók, ábrák és hasonlók használata meg lesz tiltva. A tiltás mellett előre meg van határozva a szóvédjegy betűtípusa, betűmérete és betűszíne, vagyis az, amit cigarettacsomagokon még fel lehet használni. A csomagolás maradék részét írott és rajzolt egészségügyi intelmek fogják kitölteni.

A hongkongi *Philip Morris Asia Ltd.* most döntőbizottsági eljárást kezdeményezett az ausztrál kormány ellen, és Ausztráliát azzal vádolta, hogy sérti a TRIPS-megállapodást, a tarifákra és kereskedelemre vonatkozó általános GATT-egyezményt és a Kereskedelmi Világszervezetnek (WTO) a kereskedelem műszaki akadályaira vonatkozó TBT-egyezményét. Így ellenséges eljárást fognak lefolytatni a WTO előtt, amelytől közelítőleg két éven belül várható döntés.

Bahrein

Bahrein kormánya 2012. augusztus 20-án letétbe helyezte a mikroorganizmusok szabadalmi eljárás céljából történő letétbehelyezésének nemzetközi elismerésére vonatkozó Budapesti Szerződéshez való csatlakozás okmányát. Így ez a nemzetközi egyezmény Bahreinre nézve 2012. november 20-án lépett hatályba. Bahrein a 75. az egyezményhez csatlakozó országok sorában.

Dánia

A *BP Gas* 2001 óta árusít palackozott gázt Dániában egy új, könnyű kompozitpalackban. A palackot egy norvég cég, a *Ragasco A/S* (*Ragasco*) gyártotta, és háromdimenziós védjegy-

ként lajstromoztatta. A palackot Dániában a BP Gas és a Ragasco közötti megállapodás szerint árusították, ahol a BP Gas volt kijelölve egyetlen forgalmazóként, és kizárólagos licencet kapott a kompozitpalack védjegyként való használatára Dániában. A BP Gas által Dániában árusított palack el volt látva egy BP Gas-hoz tartozó védjeggyel is, és ennek megfelelően a palackba be volt vésve a „BP” megjelölés.

A *Viking Gas A/S* (Viking) birtokolt egy gáztöltő állomást, és a kompozitpalackok egy részét töltötte és árusította, amelyeket ellátott a saját VIKING GAS védjegyével. Nem volt vitatott, hogy a palackok a fogyasztók tulajdonává váltak, ha az utóbbiak megvásárolták azokat a BP Gas-tól, és hogy a fogyasztók jogosultak voltak bárkivel megtölteni a palackokat. A rendszer azonban olyan volt, hogy ha a fogyasztó a palackját egy Viking-forgalmazóhoz vitte, az egy másik már megtöltött palackot adott neki. Ezért a fogyasztó abban a hitben volt, hogy egy palack gázt vásárolt.

A BP Gas ideiglenes intézkedést kapott a Vikinggel szemben, és arra kérte a Tengerészeti és Kereskedelmi Bíróságot, hogy erősítse meg a rendelkezést.

Az 2006. december 21-én megállapította, hogy a Viking üzlete a gázadás volt, és hogy a kompozitpalack csupán csomagolás volt. A fogyasztási szokások azonban nem jelentették azt, hogy valaki, aki egy védjegyzett cikket vásárolt és használt, jogot kapott arra, hogy például a palackot, a tartályt és hasonló csomagolóeszközöket, amelyeken rögzítve volt a védjegy, felhasználjon egyéb hasonló áruk szállítására, amelyek így eredeti áru megjelenését nyerhetnék el. Ennek következtében a bíróság megállapította, hogy a Viking megsértette a BP Gas és a Ragasco védjegyeit a palack vonatkozásában. Emellett a Viking megsértette a tisztességes kereskedelemre vonatkozó törvényt is.

A Legfelsőbb Bíróság 2012. november 7-én megváltoztatta a Tengerészeti és Kereskedelmi Bíróság döntését. A Legfelsőbb Bíróság döntését követően a BP Gas eladta dániai gázüzletét a *Kosan Gas A/S*-nek (Kosan), amely helyette folytatta a pereskedést.

Döntésének meghozatala előtt a Legfelsőbb Bíróság kérdéseket intézett az Európai Unió Bíróságához (Court of Justice of the European Union, CJEU), amelyeket a CJEU 2011. július 14-én válaszolt meg. A Legfelsőbb Bíróság a CJEU döntésének tanulmányozása után a Viking javára hozott döntést.

A Legfelsőbb Bíróság döntése többek között megállapítja, hogy az eredeti gázszállítótól eltérő gázkereskedők úgy adnak el gázt, hogy az eredeti kereskedő palackjait töltik újra. Ennek következtében azt kell gondolni, hogy a fogyasztók, amikor egy kompozitpalackot vesznek, azt várják, hogy a palack újrafelhasználható amikor üres lesz. A Viking által megtöltött kompozitpalackok a színes részükön két fehér címkével vannak ellátva. Az egyik címkén ez a felirat áll: „Viking Gas által megtöltve”, és a másik címkére ez van nyomtatva: „Feltöltve Viking Gas által – az ön gázszállítója”. Ilyen alapon fel kell tételezni, hogy egy olyan fogyasztó, aki üres palackját egy feltöltött kompozitpalackra cseréli ki, nem fogja a Vikinget a Kosanhoz kapcsolni, vagy azt gondolni, hogy a kompozitpalackba töltött gáz a Kosantól származik. Emellett a fogyasztók szabadon rendelkeznek a megvásárolt palackok-

kal, így kicserélhetik azokat feltöltött palackra vagy újratöltethetik azokat a Kosannal vagy annak bármelyik versenytársával. E jog tükröződéseként a Kosan versenytársai alapvetően jogosultak feltölteni és kicserélni az üres palackokat.

Végül a Legfelsőbb Bíróság döntése megállapítja, hogy a Viking hibái nem vezethetnek oda, hogy a Kosan ellenezhesse a Viking kereskedését. Ez vonatkozik a Kosannak a tisztességes piaci gyakorlattal kapcsolatos törvényre vonatkozó megjegyzéseire is. A Legfelsőbb Bíróság a Kosant 519 810 Dkr fizetésére kötelezte.

Dél-Korea

A) Dél-Koreában a 2012. év első három negyedében 46 703 szabadalmi bejelentést nyújtottak be, ami 8,3%-os növekedést jelent. Ugyanebben az évben a 32 710 védjegybejelentés 4,1%-os növekedésnek felel meg, és a 15 010 mintabejelentés 10,2%-os növekedést jelent.

A legtöbb külföldi szabadalmi bejelentés Japánból, az Amerikai Egyesült Államokból, Németországból és Franciaországból érkezett Dél-Koreába.

B) A dél-koreai Legfelsőbb Bíróság az *Eli Lilly v. Hanmi*-ügyben fenntartotta az Eli Lilly antipszichotikus hatású Zyprexa gyógyszerre vonatkozó kiválasztási találmányának érvényességét. Dél-Koreában ez az első olyan ügy, amelyben egy megsemmisítési perben egy bíróság érvényesnek minősít egy kiválasztási találmányon alapuló szabadalmat. Eddig a döntésig ugyanis a dél-koreai bíróságok nagyon szigorú követelményeket támasztottak a kiválasztási találmányok szabadalmazhatóságával kapcsolatban.

Az Eli Lilly szabadalma egyetlen vegyületre, a 2-metil-10-(4-metil-1-piperazinil)-4H-tieno[2,3-b][1,5]benzodiazepinre vonatkozik, amely a Zyprexa gyógyszer hatóanyaga (ennek későbbi generikus neve olanzapin). A Hanmi megsemmisítési keresetet indított az Eli Lilly szabadalma ellen. Az általa megnevezett egyik anterioritás nagyszámú vegyületet írt le, amelyek egy általános képlete felölte az olanzapint is, azonban külön nem nevezte meg ezt a vegyületet. Így az olanzapinra vonatkozó találmányt a koreai szabadalmi törvény alapján kiválasztási találmánynak tekintették.

A Szellemi Tulajdoni Tanács érvényesnek tartotta a vizsgált szabadalmat. E döntés ellen benyújtott fellebbezés alapján azonban a Szabadalmi Bíróság a szabadalmat feltalálói tevékenység hiánya miatt érvénytelennek tekintette. Utolsó fórumként a Legfelsőbb Bíróság megállapította, hogy a vizsgált szabadalom a megnevezett nyomtatványok ismeretében is egyértelműen feltalálói tevékenységen alapszik.

A vizsgált találmányt mind a Szellemi Tulajdoni Tanács, mind a Szabadalmi Bíróság újnak minősítette, mert az olanzapint egyik hivatkozott nyomtatvány sem nyilvánította ki, és egyik sem utalt arra, hogy az olanzapin jó gyógyszerjelölt vegyület lehetne.

A ténylegesen leírt vegyületek közül a legközelebbi volt az etil-olanzapin. Így a feltalálói tevékenység meghatározásához azt kellett eldönteni, hogy az olanzapin minőségileg eltérő hatásokat vagy mennyiségileg sokkal jobb hatásokat mutat-e, mint az etil-olanzapin. A sza-

badalmi leírás kísérletekkel bizonyította, hogy az olanzapin – ellentétben az etil-olanzapinnal – nem növelte meg a kutyák koleszterinszintjét. Ezt a Szellemi Tulajdoni Tanács a feltalálói tevékenység meglétének tulajdonította, viszont a Szabadalmi Bíróság nem tekintette minőségileg figyelemre méltóan eltérőnek ahhoz, hogy elismerje a feltalálói tevékenységet.

Végül az ügy a Legfelsőbb Bírósághoz került, amely szerint egy szakember a hivatkozott nyomtatványok alapján nem tudott arra következtetni, hogy az etil-olanzapin ilyen hatásokkal rendelkezne, és a leírásban található kuyatotoxicitás-tanulmányok kapcsán azt a következtetést vonta le, hogy azokból világosan kitűnnek az olanzapin minőségileg eltérő hatásai.

Azt a nézetét is kifejtette, hogy ahol egy kiválasztási találmány többszörös hatást mutat, minőségileg eltérő vagy mennyiségileg jelentős többlethatást mutatónak lehet elismerni a technika állásához viszonyítva még akkor is, ha a kiválasztási találmánynak nem minden hatása ismerhető el minőségileg eltérőnek vagy mennyiségileg jelentősen jobbnak az ismert megoldáshoz viszonyítva. Így a Legfelsőbb Bíróság arra a következtetésre jutott, hogy a vizsgált találmány egyértelműen feltalálói tevékenységen alapszik, mert csökkent koleszterinszint-növekedést okoz az etil-olanzapinhez viszonyítva.

Egyesült Királyság

A *Neurim Pharmaceuticals* (Neurim) felfedezte, hogy a melatonint, amely nem volt szabadalom tárgya, fel lehet használni az álmatlanság gyógyszereként. Az Európai Bizottság a Neurim számára forgalmazási engedélyt (Marketing Authorisation, MA) adott 2007. június 28-án a „Circadin” nevű gyógyszerére. A Neurim kiegészítő oltalmi tanúsítványt (Supplementary Protection Certificate, SPC) kért gyógyászati termékére, és a kérelmet a Circadinra éppen megkapott MA-ra alapozta.

Az Egyesült Királyság Szellemitulajdon-védelmi Hivatala (United Kingdom Intellectual Property Office, UKIPO) elutasította a kérelmet azzal érvelve, hogy a 2001-ben a juhok évszakfüggő szaporodási tevékenységét szabályozó „Regulin”-ra adott MA volt az első forgalmazási engedély. Így az UKIPO véleménye szerint a 469/2009 számú SPC-rendelet 3(b) cikke alapján a Circadinra vonatkozó MA nem lenne az „első MA” a melatonin kapcsán.

A Neurim a Felsőbíróságnál (High Court of Justice, HC) megtámadta ezt a döntést, lényegében azzal érvelve, hogy az SPC-rendelet 3(d) cikkének értelmében lényegesnek az az MA tekinthető, amely arra a termékre vonatkozik, amelyre az SPC-kérelmet benyújtották. Bár a HC a Neurim érveit jól megalapozottnak találta, mégis úgy döntött, hogy felfüggeszti az eljárást annak érdekében, hogy az Európai Unió Bíróságától előzetes véleményt kérhessen.

Lényegileg azt kérdezte a CJEU-tól, hogy az SPC-rendelet 3. és 4. cikkének a rendelkezéseit úgy kell-e érteni, hogy egy alapgyógyászati termékre korábban adott MA létezése kizárja SPC engedélyezését arra a termékre, amelyre a második MA-t adták. A HC rámutatott, hogy ezek a kérdések lényegileg annak a megállapítására vonatkoznak, hogy van-e

kapcsolat egyrészt az SPC-rendelet 3(b) és (d) cikkében említett MA, másrészt a rendelet 3(a) cikkében említett alapszabadalom között.

A HC annak megfontolását is kérte a CJEU-tól, hogy az SPC-kérelem elbírálását mennyiben befolyásolja az a tény, hogy a korábbi MA-t állatgyógyászati célra engedélyezték, míg a későbbi MA-t humán felhasználásra és eltérő indikációval kérelmezik.

A kérdések feltevésekor a CA azokra az előkészítő iratokra utalt, amelyek a rendelet elfogadásához és így a 4. cikkhez vezettek, mert mindkettő megerősíti, hogy egy ismert termék új gyógyászati alkalmazását védő szabadalom elvileg lehetővé teszi, hogy olyan SPC-t engedélyezzenek, amely az új felhasználás tekintetében ugyanolyan jogokat ad, mint az alapszabadalom.

A CJEU 2012. július 19-i döntése szerint az előzőkből következik, hogy ha egy szabadalom egy olyan ismert hatóanyag gyógyászati alkalmazását védi, amelyet más gyógyászati indikációval állatgyógyászati vagy humán felhasználásra gyógyászati terméként már forgalomba hoztak, egy olyan új gyógyászati termék forgalomba hozása, amely kereskedelmileg kihasználja ugyanannak a hatóanyagnak az új gyógyászati alkalmazását, amit egy új szabadalom véd, lehetővé teheti a tulajdonos számára, hogy olyan SPC-t kapjon, amelynek az oltalmi köre nem a hatóanyagot, hanem csupán a termék felhasználását védi.

Ezeknek a megfontolásoknak a fényében a CJEU arra a további következtetésre jutott, hogy a jelenlegihez hasonló helyzetben, amikor az első MA egy gyógyászati felhasználásra vonatkozott, ennek a korábbi MA-nak az egyszerű létezése nem zárja ki egy SPC engedélyezését ugyanazon termék egy eltérő alkalmazására, feltéve, hogy az alkalmazás az újabb SPC-kérelem alapját képező szabadalom oltalmi körét nem haladja meg.

Ez a liberális döntés megnyitja az utat ahhoz, hogy több SPC-t lehessen engedélyezni, amikor a gyógyszerkutatás egy ismert gyógyszer új gyógyászati alkalmazásához vezetett.

Eurázsiai Szabadalmi Szervezet

Az Eurázsiai Szabadalmi Szervezet Adminisztratív Tanácsa 2012. november 20-tól 22-ig ülést tartott Moszkvában, amelyen számos díj emeléséről állapodtak meg. A díjváltozások 2013. január 1-jén léptek hatályba.

A bejelentési illeték az ötöt meghaladó minden egyes igénypont után 2200 RUB-ról 3200 RUB-re emelkedik.

Az érdemi vizsgálati kérelem díja 25 500 RUB, és az első további független igénypont utáni illeték is 19 000 RUB marad. Új 9500 RUB illetéket kell azonban fizetni a második, ugyanennyit a harmadik és ugyanennyit a negyedik stb. további független igénypont után.

Egy eurázsiai szabadalmi bejelentés, illetve szabadalom újbóli érvénybe helyezéséért 25 000 RUB illetéket kell fizetni a korábbi 3200 RUB, illetve 12 700 RUB helyett.

Az új hivatali illeték megadott eurázsiai szabadalom leírásában végzett módosításokért bárki által benyújtott felszólalás alapján a szabadalom engedélyezését követő hat hónapon

belül 40 000 RUB. Ugyancsak 40 000 RUB az illeték fellebbezés benyújtásáért az Eurázsiai Szabadalmi Hivatal megadott szabadalmat megvonó döntése ellen.

Európai Bíróság

A) Az Iparjogvédelmi és Szerzői Jogi Szemle 2011. augusztusi számának 148. és 149. oldalán ismertettük az alábbi, 1 312 651 számú közösségi védjegy

és az alábbi, 426895-0002 számú közösségi minta

közötti ütközés történetét addig, hogy az Európai Unió Általános Bírósága (újabbán Európai Törvényszék, General Court of the European Union, GC) 2010. december 16-án döntést hozott, amelyben megállapította, hogy a két alak arckifejezése közötti lényeges különbségek elég jelentősek ahhoz, hogy a tájékozott felhasználóban eltérő általános benyomást keltsenek az egyéb fontos vonások hasonlóságának ellenére. Ezért a GC elutasította a védjegy tulajdonosának fellebbezését.

Most arról kaptunk hírt, hogy az ügy a GC döntésével nem fejeződött be, mert az ellen a védjegy tulajdonosa és a Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (Office for Harmonization in the Internal Market, BPHH) az Európai Bíróságnál (Court of Justice of the European Union, CJEU) közösen végső fellebbezést nyújtott be.

A CJEU először a BPHH-nak a kifogásával foglalkozott, hogy a GC túllépte a saját hatáskörét, amikor az ábrák közötti különbségeket értékelte ahelyett, hogy csupán a megtámadott döntés törvényességét vizsgálta volna. A CJEU megalapozatlannak találta a BPHH-nak ezt az állítását, megállapítva, hogy a GC nem lépte túl illetékességi határait, mert arra

is van jogosultsága, hogy vizsgálja a vita tényeinek és az előadott állításoknak a helyességét, vagyis a GC jogosan vizsgálta a korábbi védjegy és a megtámadott minta hasonlóságával kapcsolatos tényezőket. A CJEU elutasította a fellebbezőknek azt az érvelését, hogy a GC helytelenül tekintette a két alak arcának kifejezését az általános benyomást meghatározó tényezőnek, mert megalapozott joggyakorlat szerint a GC-nek kizárólagos hatásköre van tények megállapítására.

A fentiek alapján a CJEU elutasította a fellebbezést.

B) Egy, az *Astellas* által a BPHH-nál benyújtott felszólalás ügyében az *Astellas* a saját korábbi OMNICARE közösségi védjegyére hivatkozott. A kifogásolt védjegy az OMNICARE és az OMNICARE CLINICAL RESEARCH volt. Bár első fokon a felszólalást elutasították, a BPHH fellebbezési tanácsa helyt adott a felszólalásnak, és az Általános Bíróság 2011. szeptember 9-én megerősítette ezt a döntést.

A vesztes fél fellebbezést nyújtott be a CJEU-nál. Ezt követően a két fél megegyezett, és a felszólalást visszavonták. Ekkor azt a kérdést kellett megoldani, hogy mit történjen a fellebbezéssel, amelyre a megegyezés nem bírt felfüggesztő hatással.

A fellebbező fél a CJEU-tól kért közbenső végzést annak érdekében, hogy meggátolja a BPHH-t a bejelentés elutasításának végső feljegyzésében. A CJEU elnöke 2012. július 19-én kelt döntésében elutasította ezt a kérelmet. A BPHH azt kérte a CJEU-tól, hogy egyértelműen állapítsa meg: az adott jellegű ügyben a BPHH-tól nem azt kívánják, hogy hajtsa végre a GC döntését, hanem azt, hogy ehelyett fogadja el a felek közötti megállapodás eredményét.

A CJEU döntése szerint nem volt szükséges jogi döntést hozni, de nem fogadta el a BPHH kérését, hogy tisztázza a helyzetet, jelezve, hogy nincs akadálya annak, hogy a BPHH elfogadja egy felszólalás visszavonását és egy kérelem korlátozását a GC döntésének meghozatala után a vizsgált ügy körülményei között.

A felszólalásnak az *Astellas* általi visszavonása a felek közötti megállapodást követően azt eredményezte, hogy véget vetett a kérelem elutasításával kapcsolatos vitának, aminek eredményeként a fellebbezés céltalanná vált. Ennek megfelelően a CJEU szerint nem volt szükség bírói döntésre a BPHH kérelmében előterjesztett jogi kérdésben.

Európai Szabadalmi Hivatal

A) Az Európai Szabadalmi Hivatal (ESZH) és a kínai Állami Szellemtulajdon-védelmi Hivatal 2012. december első hetében bejelentette, hogy megindították a kínai–angol gépi fordító szolgálatot, amelyet ingyen bocsátanak a felhasználók rendelkezésre az ESZH Patent Translate online eszközén keresztül. Ez azt jelenti, hogy a két legáltalánosabban használt szabadalmi nyelven a dokumentumok teljes terjedelmükben hozzáférhetővé váltak az ESZH globális szabadalmi adatbázisán, az *Espacenet*-en.

B) Az Európai Szabadalmi Szervezet Adminisztratív Tanácsa az ESZH elnökének javaslatára 2012. október 25-én úgy döntött, hogy 990 EUR-ra csökkenti a nemzetközi bejelenté-

sek kiegészítő európai kutatásának díját, ha a nemzetközi kutatási jelentést vagy a kiegészítő nemzetközi kutatási jelentést az Osztrák Szabadalmi Hivatal, a Finn Szabadalmi Hivatal, a Spanyol Szabadalmi Hivatal, a Svéd Szabadalmi Hivatal vagy az Északi Szabadalmi Intézet készítette.

Az Adminisztratív Tanácsnak ez a döntése 2013. július 1-jén lép hatályba, és mindazokra a nemzetközi bejelentésekre vonatkozik, amelyeket 2016. június 30-ig nyújtanak be, és amelyekkel kapcsolatban a nemzetközi kutatási jelentést vagy a kiegészítő nemzetközi kutatási jelentést a fentebb említett hivatalok vagy intézet készítették, és a kiegészítő európai kutatás díját 2013. július 1-jén vagy ezt követően fizetik be.

C) Az Európai, a Japán Szabadalmi Hivatal és az Egyesült Államok Szabadalmi és Vedjegy hivatalának elnöke 2012 novemberében Kiotóban ünnepelte együttműködésük 30. évfordulóját. Ez alkalommal áttekintették azokat a programokat, amelyeket a háromoldalú együttműködés kezdete óta létrehoztak. Az európai és az amerikai hivatal elnöke utolsó simításokat végzett az együttműködési szabadalmazási osztályozáson, amely 2013. január 1-jén lépett hatályba a két fél eltökélt közös erőfeszítésének eredményeként.

Hasonlóan a korábbi háromoldalú összejövetelekhez, ez alkalommal is tartottak egy „felhasználói napot” a három ország iparának képviselőivel. Ezek a megbeszélések annyira hasznosnak bizonyultak, hogy a következő összejövetelel a felhasználói napot egy délutánról egy teljes napra fogják kiterjeszteni.

Ezeken a megbeszéléseken a felhasználók gyakran felvetették az engedélyezési eljárás időtartama optimalizálásának szükségességét. Ebben a kérdésben egyébként a bejelentőknek is közre kell működniük ahhoz, hogy a szabadalmazási eljárás ésszerű időn belül befejeződjék. Ugyanakkor a szabadalomengedélyező hatóságok számos gyorsítási rendszert dolgoztak ki. Ilyen az ESZH Pace programja, amely sok év óta hozzáférhető, és minden műszaki területen kérhető az engedélyezési eljárás gyorsítására az eljárás bármelyik szakaszában, külön díj nélkül. 2011-ben ez 14 500 termék (5700 kutatás és 8800 elővizsgálat) gyorsítását könnyítette meg.

Egy másik sémát: a több ország közreműködésével megvalósítható gyorsított vizsgálatot (Patent Prosecution Highway, PPH) 2006 óta mintegy 20 részt vevő hivatal közreműködésével valósították meg. Ilyen téren az amerikai és a japán hivatal jár az élen, mert az összes PHH-kérelem 84%-áért felelősek. Már PCT-PPH program is hozzáférhető, de a helyzet javítása érdekében az ESZH azt javasolta, hogy a PCT-bejelentéseket önműködően tekintsek gyorsításra minősítettnek, ha a bejelentő így kívánja. Így a gyorsítás nem függ többé a szabadalmi hivatalok közötti kétoldalú egyezmények megkötésétől. Ez a PHH-t is – a PACE-hoz hasonlóan – általánosan hozzáférhetővé tenné minden bejelentő számára.

A következő háromoldalú megbeszélést 2013 őszén fogják tartani, de a három hivatal szakértőbizottságai addig is dolgoznak.

D) 2012. július 23-án kelt döntésében az ESZH Bővített Fellebbezési Tanácsa (Enlarged Board of Appeal) felülbírálta a megadott szabadalmak szövegének javításával kapcsolatban kialakult joggyakorlatot.

A vizsgált ügyben a megadott szabadalom ellen azon az alapon szólaltak fel, hogy 1. igénypontjának egy jellemzője nem volt kinyilvánítva a benyújtott bejelentésben. A szabadalomtulajdonos azzal érvelt, hogy ez egy olyan nyomdahibának volt a következménye, amelyet akkor követtek el, amikor az engedélyezési eljárás alatt ezt az igénypontot módosították, ezért a „position” (helyzet) szót ebben a jellemzőben „portion” (rész) szóként kell olvasni.

A szabadalomtulajdonos kérésére a Felszólalási Osztály olyan közbenső döntést hozott, hogy felfüggesztette a felszólalási eljárást, és az ügyet visszaküldte a Vizsgálati Osztálynak abból a célból, hogy az döntsön a szabadalomtulajdonos kéréséről, amely arra irányult, hogy az Európai Szabadalmi Egyezmény (ESZE) 140. szabálya alapján helyesbítse az engedélyező határozatot. A felszólaló fellebbezése után a fellebbezési tanács azon a véleményen volt, hogy itt alapvető jogi kérdésről van szó, és a következő kérdéseket intézte a Bővített Fellebbezési Tanácshoz.

1. Megengedhető-e a felszólalási eljárás megkezdése után az engedélyező határozat módosítására irányuló kérelem?

2. Igenlő esetben az Elővizsgálati Osztály döntése kötelező-e a Felszólalási Osztályra?

A Bővített Fellebbezési Tanács a kérdéseket a következő módon válaszolta meg:

Ad 1. Minthogy az ESZE 140. szabálya nem áll rendelkezésre ahhoz, hogy egy szabadalom szövegét módosítsák, a szabadalomtulajdonos ilyen módosításra irányuló kérelme nem fogadható el bármikor nyújtja is azt be, így a felszólalási eljárás megkezdése után sem.

Ad 2. Az első kérdésre adott válasza tekintettel a második kérdés nem kíván választ.

A döntés indokolásában a Bővített Fellebbezési Tanács hangsúlyozza a jogbiztonságot és harmadik felek megvédésének szükségességét, és megjegyzi, hogy a szabadalomtulajdonosnak megfelelő eszközök állnak rendelkezésre annak biztosításához, hogy az engedélyezett szabadalom szövege helyes legyen. Engedélyezés előtt az engedélyezésre szánt bejelentés szövegét közölni kell a bejelentővel annak végleges jóváhagyása céljából, és egy hiba, így egy hibásan írt vagy helytelen szó az ESZE 139. szabálya alapján kijavítható. Ha az engedélyező határozat a bejelentő végső hozzájárulása után tartalmaz az Elővizsgálati Osztály által elkövetett hibát, úgy hogy az engedélyezett szabadalom szövege nem olyan, mint amit a szabadalomtulajdonos jóváhagyott, ez a szabadalmat hátrányosan befolyásolja, és ezért jogosult az engedélyező határozat ellen fellebbezés benyújtására.

Emellett a Bővített Fellebbezési Tanács megjegyzi, hogy az engedélyezett szabadalom a szerződő államok kizárólagos hatáskörébe tartozik, és ebből következik, hogy nincs olyan ok, amely miatt ezekben a hatáskörökben az ESZH egy későbbi döntése nem változtathatná meg a megadott szabadalom szövegét. Továbbá a Bővített Fellebbezési Tanács véleménye szerint az a tény, hogy az ESZE 140. szabálya alapján nincs lehetőség a szabadalom szövege

módosításának kérelmezésére, nem befolyásolhatja hátrányosan a szabadalomtulajdonosokat.

A Bővített Fellebbezési Tanács fenti döntéséből egyértelműen következik, hogy az engedélyezés szándékáról szóló értesítést nem szabad csupán az engedélyezési eljárás örvendetes sikerének tekinteni, hanem figyelembe kell venni azt is, hogy ez az utolsó lehetőség a bejelentés leírásában olyan hibák felfedezésére, amelyeket az engedélyezési eljárásban követtek el, és amelyeket most még az engedélyezési döntés előtt ki lehet javítani.

E) A T 1705/07 ügyben a fellebbező fél első ízben a fellebbezési eljárásban nyújtott be olyan kérelmeket, amelyek már nem tartalmazták azokat az eljárási igénypontokat, amelyek a megtámadott lépés alapult, hanem csupán másik igénypont-kategóriába tartozó igénypontokat, nevezetesen termék- és alkalmazási igénypontokat tartalmaztak. Az utóbbiak korábban nem képezték egyetlen kérelem tárgyát sem. A tanács kifejtette, hogy a vita anyagát a felek másodfokon csak korlátozott mértékben változtathatják meg. A Fellebbezési Tanácsok Eljárási Szabályainak (FTESZ) 12(4) cikke ennek az elvnek az alapján hatalmazza fel a fellebbezési tanácsokat arra, hogy ne fogadjanak el olyan kérelmeket, amelyeket már az elsőfokú eljárásban be lehetett volna terjeszteni – ebben az ügyben – a jogtulajdonos által.

A tanács megállapította, hogy az első ízben a fellebbezési eljárásban benyújtott segédkérelmek alapvetően eltérő igényponttárgyra vonatkoznak. Ezért engedélyezésük a fellebbezési eljárásban azt jelentené, hogy a vita tárgya alapvetően eltérne mind tárgyi, mind szabadalomjogi szempontból, aminek következtében az ügyet vissza kellene utalni az első fokhoz. Ennek eredményeként az eljárás időtartama is meghosszabbodna, és a felektől, valamint a nyilvánosságtól megvonná a megtámadott szabadalom érvényességével kapcsolatos jogbiztonságot, ami nem lenne összeegyeztethető az eljárás gazdaságosságának elvével.

A tanács nézete szerint a termék- és alkalmazási igénypontok csupán azért nem képezték megbeszélés és döntés tárgyát, mert a fellebbező fél elmulasztotta, hogy megfelelő kérelmet már a felszólalási eljárásban benyújtson. Ha ezekről az igénypontokról a fellebbezési eljárásban döntenének, a fellebbező fél számára adva lenne a lehetőség, hogy a saját mulasztását – csupán a saját előnyére – helyrehozza. A „*nemo auditur propriam turpitudinem allegans*” jogi alapelvnek megfelelően azonban egy félnek – itt a fellebbező félnek – nem származhat előnye a saját mulasztásából, mert ez igazságtalan lenne a másik féllel szemben.

F) A Fellebbezési Tanácsok Eljárási Szabályainak 13(1) cikke szerint a tanácsok tetszésére van bízva, hogy elfogadjanak és figyelembe vegyenek egy cég által benyújtott módosításokat, miután ez a cég benyújtotta fellebbezésének indokolását vagy válaszát. Ezt a szabad döntést többek között az újonnan benyújtott anyag bonyolultságának, az eljárás pillanatnyi állásának és az eljárás gazdaságosságának a fényében kell gyakorolni. A szóbeli tárgyalások után benyújtott módosításokat nem engedélyezik, ha azok olyan kérdéseket vetnek fel, amelyek kezelése a tanácstól vagy a másik féltől nem várható el a szóbeli tárgyalás elhalasztása nélkül.

A *T 183/09* ügyben 2–4. sorszámú segédkérelmeket terjesztettek elő a szóbeli tárgyaláson. A tanács döntésében megállapította, hogy amennyiben egy módosítást nem indokol a fellebbezési eljárás alakulása – például olyan kifogásokat vagy megjegyzéseket tárgyal, amelyeket először ott adtak elő –, a módosítást csak akkor engedélyezik, ha az nem tágítja a fellebbezés alatt álló döntés által meghatározott tárgyalás terjedelmét vagy keretét és a fellebbezés indokolásának állításait, és emellett egyértelműen engedélyezhető. Módosított igénypontok egyértelműen engedélyezhetők, ha a tanács gyorsan meg tudja állapítani, hogy azok az összes nyitott kérdést tisztázzák anélkül, hogy új kérdéseket vetnének fel.

A fentiekből a tanács arra következtetett, hogy az eljárás gazdaságossága, vagyis az eljárás gyors lezárásának szükségessége és ezáltal jogbiztonság létrehozása egy fellebbezési eljárás végén egyre fontosabb szerepet játszik. Az érdekek eltolódása a jogbiztonság felé következménye a többoldalú fellebbezési eljárás jogi jellegének.

G) A *T 361/08* ügyben a tanács megalapozottnak találta, hogy a fellebbezési eljárásban a késve benyújtott igénypontok elfogadásakor a Fellebbezési Tanácsok Eljárási Szabályainak 13(1) alapján végzett saját mérlegelésekor az FTESZ 12(4) cikkének rendelkezéseit is figyelembe vegye.

Az FTESZ 12(4) cikke szerint a tanácsnak mérlegelési joga alapján lehetősége van arra, hogy elfogadhatatlannak minősítsen olyan kérelmeket, amelyeket az elsőfokú eljárásban be lehetett volna nyújtani, vagy amelyek ott nem voltak megengedettek. A tanács véleménye szerint ez annál inkább vonatkozik olyan kérelmekre, amelyeket benyújtottak és azután visszavontak az elsőfokú eljárásban, mert az ilyen eljárás egyértelműen bizonyítja, hogy ezeket a kérelmeket be lehetett volna nyújtani az elsőfokú eljárásban.

A jelen esetben a fellebbező fél a szóbeli tárgyaláson a fellebbezési tanács előtt érvényesen visszavonta szabadalmának az engedélyezett igénypontokkal való fenntartására irányuló kérelmét. Ha a fellebbező fél ugyanezt a kérelmet fellebbezésének indokolásával együtt nyújtotta volna be, a tanács nagy valószínűséggel – mérlegelési jogának az FTESZ 12(4) cikke alapján történő gyakorlása alapján – nem engedte volna be a fellebbezési eljárásba.

A tanács nézete szerint a fenti követelményeket, amelyeket a tanács az FTESZ 12(4) cikke szerint a saját mérlegelése alapján alkalmazott, akkor is alkalmazhatta volna, amikor saját mérlegelési jogát az FTESZ 13(1) cikke alapján gyakorolta. Az a tény, hogy a fellebbező fél úgy döntött, hogy a jelen főkérelmét azt követően nyújtja be, hogy már beterjesztette fellebbezésének indokolását, nem helyezi őt jobb helyzetbe, mint ha kérelmét a fellebbezés indokolásával együtt nyújtotta volna be. Máskülönben a fellebbező fél könnyen meg tudná kerülni az FTESZ 12(4) cikkének rendelkezéseit.

Így önmagában az a tény, hogy a jelen főkérelmet benyújtották, majd visszavonták az elsőfokú eljárásban, a tanács számára mérlegelési jogának az FTESZ 13(1) cikke szerinti gyakorlásakor elegendő ok volt arra, hogy a kérelmet ne engedje be a fellebbezési eljárásba. Emellett a jelen főkérelmet a fellebbezési eljárás nagyon késői szakaszában nyújtották be, és – minthogy a kérelem megadott igénypontokra vonatkozik, amelyekről az első fok a ké-

relemnek a szabadalomtulajdonos általi visszavonása miatt nem tudott dönteni – könnyen felmerülhetnek új ténybeli kérdések. Ezért a tanács véleménye szerint a szabadalomtulajdonos viselkedése nincs összhangban az eljárás gazdaságosságának alapelvével.

A fellebbező fél előadta továbbá, hogy egy szabadalomtulajdonosnak mindig joga van arra, hogy a felszólalást követő fellebbezési eljárásban szabadalmának megvonása ellen visszatérjen a megadott igénypontokra.

A tanács rámutatott, hogy megalapozott joggyakorlat szerint a fellebbezési eljárás feladata jogi döntést hozni egy olyan különálló korábbi döntés helyességéről, amelyet az ESZH egy osztálya hozott. A fellebbezési eljárásnak azonban nem célja, hogy a szabadalmas számára lehetőséget nyújtson igénypontjainak a saját belátása szerinti átalakítására, és hogy engedélyezze a szabadalmas összes kérelmének az elfogadását. Ez az alapelv tükröződik az FTESZ 12(4) és 13. cikkében.

A fentiekből következik, hogy a fellebbező szabadalomtulajdonosnak egyértelműen nincs joga arra, hogy a fellebbezési eljárásban visszatérjen az engedélyezett igénypontokhoz, ha ezek az igénypontok nem képezték az alapját a fellebbezés alatt álló döntésnek, mert az ezen igénypontokat magában foglaló kérelmet visszavonta az elsőfokú eljárásban. Egy ilyen kérelem elfogadása inkább a tanács mérlegelésének körébe tartozik.

H) A 2012. július 20-án hozott, *T 937/09* számú döntésben a tanács megállapította, hogy az ESZH előtti elővizsgálati eljárásban az illetékes Elővizsgálati Osztály nem jogosult saját belátása szerint elutasítani olyan új kérelmeket, amelyek ténylegesen olyan kifogás elhárítására irányulnak, amelyet nem emeltek, de emelhetek volna, és kellett is volna korábban emelni. Ez arra vezethető vissza, hogy annak a fő megfontolásnak az alapján, amely szerint nem engedélyezik a bejelentés további módosítását (egy első módosítás után), minden vonatkozó tényezőt figyelembe kell venni.

A vizsgált esetben az Elővizsgálati Osztály elutasított egy olyan új kérelmet, amelyet egy újonnan támasztott kifogás elhárítása érdekében nyújtottak be, de ezzel nem gyakorolta helyesen azt a jogát, hogy belátása szerint engedélyezzen vagy utasítson el módosítási kérelmeket. Ezt a tanács az eljárási szabályok lényeges megsértésének tekintette, és ennek következtében visszatérítette a fellebbezési illetéket.

I) Az ESZH Bővített Fellebbezési Tanácsa 2011. szeptember 29-i döntésében messzemenően értelmezte az eljárási hiba vonatkozásában a kifogás támasztására irányuló követelményt.

Az Európai Szabadalmi Egyezmény 112(a) cikkével összhangban az ESZH fellebbezési tanácsainak döntéseit felülvizsgálhatja a Bővített Fellebbezési Tanács, ha a fellebbezési eljárásban alapvető eljárási hiba történt. Ilyen szempontból az egyetlen gyakorlati fontosságok az lehet, hogy lényegesen megsértették a kérelmező meghallgatási jogát. A vizsgált döntés a kérelmezőnek azt a kötelezettségét érinti, hogy a fellebbezési tanács előtti eljárásban kell kifogást emelnie, ami a kérelem elfogadhatóságának a követelménye.

A kérelem a fellebbezési tanácsnak azon döntése ellen irányult, amellyel megvonta a kérelmező szabadalmát. A Felszólalási Osztály módosított alakban fenntartotta a szabadal-

mat, mert arra következtetett, hogy az igényelt tárgy feltalálói tevékenységen alapul, legközelebbi anterioritásként a D6 dokumentumból kiindulva. A tanács előtti szóbeli tárgyalásra vonatkozó idézést kísérő szövegben a tanács felhívta a feleket, hogy készüljenek fel annak megtárgyalására, hogy melyik dokumentum – valószínűleg a D2, D6 és D8 közül – képviseli a legközelebbi anterioritást és így a kiindulási pontot a feltalálói tevékenység megállapításához. A szóbeli tárgyaláson megtárgyalták a legközelebbi anterioritás kiválasztását, és a tanács szerint ez a D8 nyomtatvány volt, mert abban több volt a vizsgált szabadaloméval közös vonás, mint a D6-ban. Ezért a tanács azt állapította meg, hogy az igényelt tárgy egyedül a D8-ra tekintettel nélkülözi a feltalálói tevékenységet.

A kérelmező azt adta elő, hogy a tanács teljesen új kifogást emelt a szóbeli tárgyaláson, amikor legközelebbi anterioritásként a D8 dokumentumot jelölte meg. Ekkor a kérelmező kérte, hogy az ügyet utalják vissza a Felszólalási Osztálynak, vagy pedig halasszák el a szóbeli tárgyalást, hogy megfelelő lehetősége legyen válaszára. Az ügynek a Felszólalási Osztályhoz való visszautalását a tanács elutasította, de egy 30 perces megszakítást engedélyezett annak érdekében, hogy a kérelmező áttekinthesse a D8 dokumentumot, és megfontolhassa a tanács által előadott új érvelési vonalat. A kérelmező szerint ez nyilvánvalóan nem volt elegendő idő ahhoz, hogy értelmes választ dolgozhasson ki, mert ahhoz megbeszélés lett volna feltétlenül szükséges a megbízó cég műszaki szakembereivel. Emellett a tanács a korábban sohasem vizsgált D8-ból kiindulva saját kezdeményezésből teljesen új támadást indított, amivel a tanács megszegte azt a kötelezettségét, hogy a feleket és az eljárást semleges módon folytassa le.

A Bővített Fellebbezési Tanács mint meg nem engedhető elutasította a kérelmet, mert az nem elégítette ki az ESZE 106. szabályában rögzített követelményt, amit a Bővített Fellebbezési Tanács részletesen értelmezett korábbi joggyakorlatában. Az R 4/08 döntésében a Bővített Fellebbezési Tanács leszögezte azt az elvet, hogy egy, az ESZE 106. szabályán alapuló kifogásnak a fél egyéb megállapításaitól különállónak kell lennie. Emellett a félnek konkrétan és egyértelműen meg kell jelölnie, hogy az ESZE melyik szabályában felsorolt konkrét hibára alapozza kérelmét. Végül a Bővített Fellebbezési Tanács az ESZE 106. szabályából levezette, hogy a kifogást az eljárási hiba felmerülésekor kell előadni.

J) Az Európai Szabadalmi Egyezmény 106. szabálya szerint egy felülvizsgálati kérelem az ESZE 112a(2)a)–d) alapján csak akkor fogadható el, ha a kérelmező az eljárási hibát a fellebbezési eljárás alatt kifogásolta, és a fellebbezési tanács a kifogást elutasította, kivéve azt az esetet, amikor a kifogást a fellebbezési eljárásban nem lehetett megtenni.

Az R 9/09 döntés szerint nem volt elegendő, hogy a kérelmező bizonyította: a vizsgált ügyben kifogásolta egy később benyújtott dokumentum tanács általi elfogadását. Itt az ESZE 106. szabályán alapuló kifogásról volt szó. Ez a szabály az eljárási hiba ellen irányuló külön kifogást kíván meg. Ez kötelezően szükséges annak érdekében, hogy a tanácsnak lehetősége legyen az állított eljárási hiba kijavítására és a kérelmező jogainak az ESZE 112a) cikke szerinti megőrzésére.

Nem lehet kifogásnak tekinteni azt a tényt, hogy a szóbeli tárgyalás alatt egy kísérő személy megmagyarázta, hogy a dokumentum engedélyezése következtében szükség van összehasonlító kísérletekre. Egy kísérő személy ugyanis az ESZE 106. szabálya alapján nem tehet jogérvényes eljárási nyilatkozatokat.

A fentiek alapján a kérelmet mint meg nem engedhető elutasították.

Európai Törvényszék

A *Vida Estética S. L.* (Vida) a COSMOBELLEZA védjegyet kereskedelmi és hirdetési célú kiállítások szervezésére lajstromoztatta a Belső Piaci Harmonizációs Hivatalnál a 35. és a 41. áruosztályban. Ez ellen felszólalt a *Hearst Communications, Inc.* (Hearst) arra hivatkozva, hogy nemzeti és nemzetközi szóvédjegyei és kereskedelmi nevei vannak a COSMOPOLITAN, a COSMO és a COSMOTEST szóra Ausztriában, az Egyesült Királyságban, Franciaországban, Németországban és Spanyolországban.

A felszólalás eredménytelen volt, mert mind a BPHH, mind az Európai Törvényszék úgy döntött, hogy bár a korábbi védjegyek fokozott megkülönböztetőképeséggel rendelkeznek hírnév és széles körű használat révén, a korábbi és a későbbi védjegyek piaca és fogyasztói nem fedik át egymást. Ezért a COSMOBELLEZA védjegy nem fogható fel úgy, hogy részét képezi a Hearst által birtokolt védjegysorozatnak. Emellett mind a hivatal, mind a GC összehasonlította a korábbi jogokat és a COSMOBELLEZA védjegyet a különböző nemzeti joggyakorlatokban fogalmi és jelentésbeli szempontból. Németországban nem találtak nyilvánvaló jelentést, mert a német nyelv mindkét jelet képzeletbelinek tekint. Az Egyesült Királyságban azonban a COSMOPOLITAN védjegy „világpolgár” jelentésű. A COSMOBELLEZA védjegy Franciaországban és Spanyolországban a kozmikus szépség fogalmát idézi, míg a korábbi védjegy ezekben az országokban is világpolgárt jelent. A fogalmi és jelentésbeli különbségek miatt és mert a „cosmo-” szóelem nem képezi a védjegyek uralkodó elemét, a GC azt állapította meg, hogy a korábbi védjegyek és az újabb védjegy eltérőek, és nem áll fenn az összetévesztés valószínűsége.

Irán

Az Iráni Iparjogvédelmi Hivatal új rendszert vezetett be a szabadalmi, védjegy- és ipariminta-bejelentések elektronikus benyújtására. Ennek megfelelően a bejelentőknek perzsa nyelven ki kell tölteniük egy elektronikus bejelentési űrlapot, és azt az interneten keresztül közvetlenül nyújthatják be a hivatalnál. Az elektronikus benyújtás csak perzsa nyelven lehetséges, angol nyelven erre egyelőre nincs lehetőség.

Izrael

A Knesszet (Izrael törvényhozó testülete) 2013. január 13-án elfogadta az izraeli szabadalmi törvény módosítására vonatkozó javaslatot, amely szerint megszűnik az a lehetőség, hogy halasztani lehessen a publikációt egy szabadalmi bejelentés engedélyező végzésének kézhezvételét követően. Ez a rendelkezés visszaható hatályú. Ennek eredményeként minden szabadalmi bejelentést publikálni fognak az engedélyező végzés keltétől számított három hónap eltelte után. Ez olyan bejelentésekre is vonatkozik, amelyekkel kapcsolatban a bejelentő már kérte a publikálás halasztását.

Japán

A) A Belső Piaci Harmonizációs Hivatal igazgatója, António Campinos és a Japán Szabadalmi Hivatal igazgatója, Hirayuki Fukano 2012. október 2-án tartott találkozásukon bejelentették, hogy a Japán Szabadalmi Hivatal csatlakozik a BPHH által szolgáltatott EuroClass online szolgáltatáshoz. Ennek megfelelően a BPHH honlapjához csatlakoztattak egy japán nyelvű oldalt, amelyen keresztül megkezdték a japán nyelvű szolgáltatások nyújtását.

Az EuroClass online eszköz, amely lehetővé teszi a használók számára a széles körű kutatást az áruk és szolgáltatások osztályozásában; ezt minden egyes európai uniós tagállam védjegy hivatala elfogadta. Az egyes védjegy hivatalok által közölt áru- és szolgáltatáslistákat a BPHH lefordítja az Európai Unió 24 nyelvére és beviszi egy adatbázisba.

B) 2011-ben az engedélyezett japán szabadalmak száma a benyújtott szabadalmi bejelentések számának 60,5%-ára emelkedett. Ez az érték 2010-ben 54,9%, 2009-ben és 2008-ban 50,2%, 2007-ben 48,9% és 2006-ban csak 48,5% volt. Ezekből az adatokból kitűnik, hogy az engedélyezési arány az elmúlt években igen jelentős mértékben nőtt. Szakemberek véleménye szerint ez egyrészt annak tulajdonítható, hogy a japán elővizsgálók valamivel kevésbé szigorúan vizsgálják a feltalálói tevékenységet, másrészt annak, hogy a bejelentők is gondosabban választják meg szabadalmazásra benyújtott találmányaikat.

Az alábbiakban megadjuk a 2010-ben legtöbb bejelentést benyújtó hazai és külföldi japán bejelentők nevét és bejelentéseik számát.

Hazai bejelentők

Panasonic	12 547
Canon	7 218
Toshiba	6 768

Külföldi bejelentők

Qualcomm (USA)	1 612
Samsung Electronics (Dél-Korea)	1 175
General Electric (USA)	969

C) A *Warner-Lambert Company LLC* (Warner) birtokosa a 3 296 564 számú ('564-es) japán szabadalomnak. Ennek 1. igénypontja az atorvasztatin-hidrát kristályos alakjára vonatkozik, és az igénypont ennek röntgendiffrakciós adatait közli. A 2. igénypont az atorvasztatin-hidrát kristályos alakjának mágneses magrezonancia-adataira vonatkozik.

A *Sandoz GmbH* (Sandoz) 2010. december 17-én az 1. és 2. igénypont ellen megsemmisítési keresetet nyújtott be a Japán Szabadalmi Hivatal Fellebbezési Tanácsánál. Keresetét arra alapozta, hogy az atorvasztatin-hidrát kristályos alakja nélkülözi a feltalálói tevékenységet, mert le van írva egy 1990. július 20-án benyújtott és 1991. március 14-én publikált japán szabadalmi bejelentésben. A Sandoz szerint a hivatkozott japán szabadalmi bejelentés 10. példája kinyilvánítja, hogy az atorvasztatint kristályosítani lehet. Emellett az '564-es szabadalomban leírt előállítási módszerek a szabadalom benyújtásának időpontjában jól ismertek voltak egy szakember számára. A Sandoz azt is kifogásolta, hogy nem kielégítő a találmány kinyilvánítása.

A hivatal Fellebbezési Tanácsa 2011. november 22-én hozott döntése megállapította, hogy a Sandoz által megnevezett anterioritás szerint ténylegesen nem állítottak elő kristályos atorvasztatin-hidrátot, és annak előnyös tulajdonságait, így jó szűrhetőségét és stabilitását egy szakember nem tudta volna megjósolni. Ezért az '564-es szabadalom 1. és 2. igénypontja kielégíti a feltalálói tevékenység és a kielégítő kinyilvánítás követelményét.

A döntés ellen a Sandoz fellebbezést nyújtott be a Szellemi Tulajdon Felsőbíróságánál, kérve a Japán Szabadalmi Hivatal Fellebbezési Tanácsa döntésének hatályon kívül helyezését.

A felsőbbíróság 2012. december 5-én hozott döntése hatályon kívül helyezte a fellebbezési tanács döntését, és megállapította, hogy az '564-es szabadalom 1. és 2. igénypontja nem elégíti ki sem a feltalálói tevékenység, sem a kielégítő kinyilvánítás követelményét.

A Szellemi Tulajdon Felsőbírósága döntése szerint az újdonságrontó nyomtatvány 10. példája és általános leírása kinyilvánítja a kristályos atorvasztatint, bár annak előállítására nem ad példát. Szakember azonban ebből az anterioritásból ösztönzést kaphatott arra, hogy megkísérelje az atorvasztatin-hidrát kristályos formájának előállítását. Az '564-es szabadalomban ismertetett eljárás rutinmódszer, amelyet szakember a technika állása alapján könnyen megvalósíthatott volna, és ugyancsak nagy valószínűséggel meg tudta volna állapítani ennek az anyagnak a kedvezőbb tulajdonságait. Így tehát egy szakember az igényelt kristályos formákat könnyen elő tudta volna állítani a technika állása és saját általános szaktudása alapján. Emellett a felsőbbíróság döntése azt is megállapítja, hogy az '564-es szabadalom leírásában ismertetett előállítási módszer nem elégíti ki a kinyilvánítás követelményeit, mert nem ismertet sajátos feltételeket az atorvasztatin szuszpenziójában, így a pH-t, a hőmérsékletet vagy a zagykoncentrációt, amelyek lehetővé tennék az igényelt alakok előállítását.

A Szellemi Tulajdon Felsőbíróságának döntése ellen fellebbezni lehet a Legfelsőbb Bíróságnál. Nincs tudomásunk arról, hogy a Warner benyújtott volna ilyen fellebbezést.

D) A Wakayama prefektúra 2012. november 13-án bejelentette, hogy 2012. november 5-én felszólalt Kínában a KISHU védjegy lajstromozása ellen („Kishu” egy régi neve a WAKAYAMA prefektúrának).

A védjegybejelentő egy hongkongi vállalat, és a védjegyet játszótéri felszerelésekre, játékokra és póteszközökre kívánta lajstromoztatni. A Wakayama prefektúra ellenőrizte a KISHU és a WAKAYAMA védjegyet Kínában és Tajvanon 2010 óta, és így tudomására jutott a kifogásolt védjegy, amikor azt 2012. augusztus 6-án nyilvánosságra hozták.

A felszólalás alapján a Kínai Védjegy hivatal vizsgálatot fog folytatni, ami várhatóan legalább két évet vesz majd igénybe.

E) A Szellemi Tulajdoni Felsőbíróság 2012. november 15-én döntést hozott az *Adidas* által a *Nissen Holdings* (Nissen) ellen indított perben.

A döntés megállapítja, hogy az Adidas 1949-ben kezdett árusítani három vonallal ellátott sportcipőket. Ezzel szemben a Nissen 2005-ben nyújtott be kérelmet Japánban négy vonalból álló védjegyének lajstromozása iránt cipőkre, és védjegyét ugyanebben az évben lajstromozták.

Az Adidas a Nissen védjegyének törlését kérte a bíróságtól arra hivatkozva, hogy az összetéveszthető az ő védjegyével.

A bíróság döntése megállapítja, hogy az Adidas három vonalból álló védjegye rendkívül jól ismert, és így egy megfigyelő a Nissen négy vonala közötti három közt három vonalként értelmezheti, vagyis a Nissen áruit összetévesztheti az Adidas termékeivel. Ezért elrendelte a Nissen négy vonalból álló védjegyének törlését.

Katar

Már beszámoltunk arról, hogy Katar kormánya 2011. május 3-án letétbe helyezte a PCT-hez való csatlakozás okmányát, aminek megfelelően a nemzetközi egyezmény Katarra nézve 2011. augusztus 3-án lépett hatályba.

Most arról kaptunk hírt, hogy a Katari Szabadalmi Hivatal 2012. november elején elkezdte befogadni mind a hazai, mind a nemzetközi bejelentéseket. A bejelentési illetékek nagyságát azonban még nem határozták meg, ezért a bejelentőknek nyilatkozatot kell aláírniuk, amelyben kötelezik magukat arra, hogy haladéktalanul befizetik az illetéket, mielőtt a hivatal meghatározta annak mértékét.

Kína

A) Egy *Chen* nevű kínai kereskedő 2003-ban kérelmezte a MIU MIU védjegy lajstromozását esküvői és bál ruhákra. A közismert olasz *Prada Limited Company* (Prada) ez ellen felszólalt arra hivatkozva, hogy a madridi nemzetközi védjegy-lajstromozási rendszerben három hasonló védjegye van lajstromozva.

A Prada felszólalását elutasította mind a védjegy hivatal, mind a Védjegy-felülvizsgálati Tanács, mert mindkettő megállapította, hogy az áruk között nem áll fenn hasonlóság, és így a lajstromoztatni kívánt védjegy nem vezet a fogyasztók megtévesztéséhez.

E döntések ellen a Prada fellebbezést nyújtott be az 1. sz. Közbenső Népbíróságnál. Az megállapította, hogy nem lehet figyelmen kívül hagyni a Prada MIU MIU védjegyének hírnevét, és emellett nem áll fenn jelentős különbség az áruosztályok között. Így a lajstromoztatni kívánt védjegy könnyen a fogyasztók megtévesztéséhez vezethet. Ezért a bíróság helyt adott a Prada felszólalásának.

B) A shenzeni *Century Baoma Clothing Company* (Baoma) 2004-ben 3 249 546 számmal lajstromoztatta a Pekingi Védjegy hivatalnál az ábrás MBWL védjegyet ruházati termékekre. A védjegy – hasonlóan a német gépkocsigyártó *BMW AG* (BMW) gyár által használt változó kék és fehér színekhez – kék és fehér mintázatú volt. Ezért a BMW a Baomát beperelte védjegybitorlásért és a tisztességtelen versenyt tiltó jogszabályba ütközésért. A Baoma azzal védekezett, hogy nem bitorol, azonban a Hunani Felső Népbíróság 2009. december 15-én elítélte mind védjegybitorlásért, mind tisztességtelen versenyt tiltó jogszabályba ütköző cselekedetért.

A Baoma nem fellebbezett, hanem megváltoztatta a nevét *Century Baochi Company*-re (Baochi), és 2010 áprilisában sikerült lajstromoztatnia az ábrás FENGBAOMAFENG védjegyet 4 719 183 számmal szintén ruházati termékekre.

A BMW a Baochit is beperelte a pekingi 2. sz. Közbenső Népbíróságnál védjegybitorlásért a kék és fehér színek használata miatt, mert ezeket a színeket korábban lajstromoztatta gépkocsikra és ruházati termékekre. A Baochi azzal védekezett, hogy a védjegy használatára a Baomától kapott engedélyt. A bíróság azonban megállapította, hogy a védjegy a fogyasztók megtévesztéséhez vezetett. Ezért 2011. decemberi ítéletében eltiltotta a Baochit a kék-fehér mintás védjegy használatától, és a BMW számára 500 000 jüan kártérítés fizetésére kötelezte.

Madridi Megállapodás

2011-ben a Madridi Megállapodás tagországai 42 270 nemzetközi védjegybejelentést nyújtottak be, ami a 2010-ben benyújtott hasonló bejelentések számához képest 6,5%-os növekedést jelent.

Marokkó

A Casablancai Kereskedelmi Bíróság (CKB) a *Société des Produits Nestlé* (Nestlé), a MAXIBON védjegy tulajdonosa javára döntött, amikor az kérte a *Générale Industrielle des Produits Alimentaires GIPA* (Gipa) MAXIBON védjegyének törlését.

A CKB megállapította, hogy a Gipa a MAXIBON védjegy lajstromoztatásakor bitorlást követett el, és ezért elrendelte a bitorló MAXIBON védjegy törlését és a törlésnek a hivatalos lajstromba való bejegyzését, továbbá a döntésnek két helyi lapban való publikálását és a bírói költségek Gipa által való megtérítését.

Mexikó

Mexikó kormánya 2012. november 19-én letétbe helyezte a Madridi Jegyzőkönyvhöz való csatlakozás okmányát. Ennek megfelelően a nemzetközi egyezmény Mexikóra nézve 2013. február 19-én lépett hatályba, és Mexikó annak 89. tagországa lett.

Németország

A) A felperes 2000. augusztus 29-én európai szabadalmi bejelentést nyújtott be légkondicionált fülkékre vonatkozó találmányára. A szabadalmat a Német Szabadalmi és Védjegy-hivatal (Deutsches Patent- und Markenamt, DPMA) 2002 júniusában engedélyezte, és a szabadalmi leírást 2003. februárban publikálta.

A felperes állítása szerint az alperes, aki különböző típusú légkondicionált fülkéket állít elő és árusít, jogellenesen használta a fentebb említett szabadalom tanításait. Ennek alapján a felperes szabadalombitorlási pert indított a Düsseldorf-i Kerületi Bíróságnál (DKB), bírói eltiltást, adatközlést és az alperes kártérítés fizetésére való kötelezését kérve. Az alperes előhasználati jogra hivatkozva a kereset elutasítását kérte.

2006. augusztus 10-én a DKB úgy döntött, hogy az alperes által gyártott és árusított légkondicionált fülkék a per tárgyát képező szabadalom műszaki tanítását felhasználva készültek, azonban az alperesnek előhasználati joga van, amelynek alapján a bíróság az ő javára döntött.

A döntés ellen a felperes 2010. április 8-án a Düsseldorf-i Fellebbezési Bíróságnál (DFB) nyújtott be fellebbezést. Ez úgy döntött, hogy az alperes nem hivatkozhat előhasználati jogra, mert a szabadalom elsőbbségi napján az alperes csupán fejlesztési szakaszban volt, és nem lett volna képes légkondicionált fülkéket előállítani a szabadalom tudásának átvétele nélkül. Ezért nem teljesítette a német szabadalmi törvény előhasználatra vonatkozó követelményeit. Ennek következtében a DFB a felperes javára döntött, és jogsértés alapján nem engedélyezett fellebbezést.

A jogsértés alapján való fellebbezés megtagadása ellen az alperes fellebbezést nyújtott be a Szövetségi Legfelsőbb Bíróságnál (Bundesgerichtshof, BGH). Egy későbbi időpontban, a DFB döntése után közel nyolc hónappal a Szövetségi Szabadalmi Bíróságnál (BPG) megsemmisítési keresetet nyújtott be a per alapját képező szabadalom ellen, és e kereset alapján a bitorlási per felfüggesztését kérte a BGH-tól, amíg a BPG végleges döntést nem hoz a megsemmisítési eljárásban.

Egy bitorlási per felfüggesztésének lehetőségét egy megfelelő megsemmisítési eljárás alapján a szerteágazó német rendszer teszi lehetővé, amelynek megfelelően egy szabadalom érvényességét a BPG és a BGH előtt lefolytatott különálló (párhuzamos) megsemmisítési eljárásban állapítják meg, nem pedig a bitorlási pert folytató bíróság előtt. Azonban a német polgári eljárási törvény szerint az eljárás felfüggesztése ügyében az a bíróság, amely előtt a szabadalombitorlási eljárás folyik, a saját belátása szerint dönthet arról, hogy az eljárást a megsemmisítési ügyben hozott végleges döntésig felfüggeszti-e vagy sem. Így a bíróságnak meg kell fontolnia egyrészt az alperes érdekét, hogy ne ítéljék el az esetleg érvénytelen szabadalom bitorlásáért, másrészt a bíróságnak a felperes érdekeit is figyelembe kell vennie, hogy időben végső döntéshez jusson.

A jelen ügyben a BGH, mérlegelve a fentebb említett ütköző érdekeket, a felperes javára döntött. Döntésében hangsúlyozta, hogy a felperes érdeke annál jobban előtérbe kerül, minél később nyújt be az alperes megsemmisítési keresetet; ez azonban nem érvényes olyan esetekben, amikor világos, hogy a megsemmisítési kereset eredményes lesz. A jelen ügyben azonban nem volt adva ilyen világos helyzet. Emellett az alperes a DFB döntését követően csak mintegy nyolc hónap eltelte után nyújtott be megsemmisítési keresetet.

B) Az Iparjogvédelmi és Szerzői Jogi Szemle 2012. áprilisi számának 141. és 142. oldalán beszámoltunk arról, hogy Oliver Brüstle, a Bonni Egyetem professzora feltalált egy eljárást embrionális őssejtekből neurológiai állapotok kezelésére alkalmas sejtek előállítására. Az általa 1997-ben kapott német szabadalom ellen felszólalt a Greenpeace arra hivatkozva, hogy a szabadalom nem egyeztethető össze az 1998. évi európai biotechnológiai irányelvekkel.

A BPG a Greenpeace-nek adott igazat, és Brüstle szabadalmát érvénytelennek nyilvánította. Brüstle a BGH-nál nyújtott be fellebbezést.

A BGH kérdéseket intézett az Európai Unió Bíróságához a humán embriót felhasználó szabadalmak érvényességével kapcsolatban. A CJEU azon a véleményen volt, hogy a humán embriók felhasználása gyógyászati vagy diagnosztikai célokra szabadalmazható, azonban nem szabadalmazható felhasználásuk pusztán tudományos kutatási célra. A CJEU válasza arra is kitért, hogy egy találmány ki van zárva a szabadalmazhatóságból, amikor humán embriók előzetes elpusztítását kívánja.

A BGH-nak a CJEU döntését a Brüstle-esetre kellett alkalmaznia. A BGH 2012. november 27-i döntése megváltoztatta a BPG döntését, és fenntartotta a szabadalmat azzal a megkötéssel, hogy az embrionális őssejteket nem kaphatják humán embriók elpusztításával. A BGH nyilvánvalóvá teszi, hogy a szabadalmat akkor tartják fenn, ha a humán őssejteket egyéb módszerekkel állítják elő. Így a BGH által fenntartott szabadalom oltalmi köre tágabb, mint a DPA által megadott változaté, mert most olyan humán embrionális őssejtekre is kiterjed, amelyeket olyan módszerekkel kaptak, amelyek nem vezetnek a humán embrió (teljes) elpusztításához.

C) A BGH 2012. július 17-én döntést hozott arról, hogy mikor van szó megengedhető javításról, illetve nem megengedhető újjáalakításról, amikor egy versenytárs tartalék alkatrészeket helyettesít.

A BGH megalapozott joggyakorlata a javítás és az újjáalakítás közötti megkülönböztetés kapcsán a közvetett szabadalombitorlás eseteiben a közvetlen bitorlásra is vonatkozik. A tartalék alkatrészek cseréje tekintetében a bitorlás megállapítása szempontjából döntő, hogy az ilyen részekről azt várják-e, hogy rendszerint a termék élettartama alatt kerülnek cseréire, vagyis hogy cseréjüket a megőrzés szokásos eszközének tekintik, és hogy az ilyen csere megváltoztatja-e a teljes termék mint forgalomképes gazdasági egység azonosságát.

A felperes a vizsgált szabadalom 1. igénypontja szerinti raklaptartályokat állít elő és forgalmaz. Az alperesek harmadik felek számára felújított, kezdetben a felperes által forgalomba helyezett olyan raklaptartályokat kínálnak eladásra, amelyekből eltávolították a raklaptartályok eredeti belső tartályait, és azokat saját előállítású belső tartályokkal helyettesítették.

A BGH megállapította, hogy a Müncheni Fellebbezési Bíróság (MFB) döntése jogilag hibás, és ezért hatályon kívül kell helyezni, mert az nem pontosan alkalmazta a következő elveket.

A raklaptartályok felújítása az alperesek által szabadalombitorlást képezhet, ha ilyen vonatkozásban a felperes szabadalmi joga nem merült ki. A megalapozott joggyakorlat szerint a szabadalmas kizárólagos joga kimerül a szabadalmazott termékekkel kapcsolatban, ha azokat az ő hozzájárulásával helyezték forgalomba. Ezért az ilyen termékek vásárlója jogosult azokat használni és eladni vagy eladásra felajánlani harmadik felek számára.

A vizsgált esetben a BGH kifejtette, hogy nem csupán a vevő, hanem a helyreállító alperesek is hasznot húzhatnak általában a kimerülés tanából, és ezért használhatják és újra eladhatják a vonatkozó eszközt, mert az ilyen jogosultság nem alapszik a szabadalomtulajdonos által adott szerződéses jogokon, és ezért a vásárlóra van korlátozva; a jogok kimerülése esetében általában a szabadalomtulajdonos van megfosztva attól a jogtól, hogy másokat kizárjon a szabadalmazott találmány használatából az adott szerkezet tekintetében. A szabadalmazott találmánynak a kimerülés tana által megengedett használata magában foglalja a sajátos termék karbantartását és használhatóságának helyreállítását, ha elromlik a termék működőképessége vagy teljesítménye, vagy az teljesen vagy részben megszűnik elhasználódás, károsodás vagy egyéb okok miatt. Ha azonban az alkalmazott rendszabályok nem tartják meg a szabadalomtulajdonos hozzájárulásával piacra vitt termék azonosságát, hanem valójában a szabadalmazott termék „újbolí előállítását” jelentik, az ilyen rendszabályok meghaladják az alperesek jogát a használatra, és így szabadalombitorlást képeznek.

A vizsgált esetben tehát az a döntő kérdés, hogy a belső tartály pótlása egy új raklaptartály előállítását jelenti-e. Ilyen vonatkozásban, a tartalék alkatrészek helyettesítésével kapcsolatos kialakult joggyakorlat szerint az a kérdés, hogy megtartották-e a felújított eszköz azonosságát, vagy pedig egy új eszközt állítottak-e elő. Ezt csupán a találmány tárgyának ismeretében lehet meghatározni, egyensúlyba hozva egyrészt a szabadalomtulajdonos tör-

vényes érdekét a találmány kereskedelmi kihasználásában, másrészt a vásárlók érdekeit a piacra vitt szabadalmazott termék korlátlan használatában.

A BGH kifejtette, hogy elsősorban meg kell állapítani, vajon a helyettesített részekről a vásárlóközönség túlnyomó többségének véleménye szerint rendszerint azt várják-e, hogy pótolni kell a termék élettartama alatt, ami az ilyen tartályok vásárlóinak törvényes várakozását jelenti. Ha nem ez a helyzet, a pótlás a termék újbóli előállítását és így szabadalombitorlást jelent, még ha a kicserélt részek nem tükrözik is a találmány műszaki hatásait. Ha azt várják, hogy a vonatkozó részeket ki kell cserélni, a pótlás általában nem jelenti a termékek újbóli előállítását, vagyis nem jelent szabadalombitorlást, hacsak a kicserélt részek a találmány lényegét nem tükrözik. Az utóbbi esetben a szabadalmat bitorolják, mert a találmány műszaki és gazdasági előnye ismét megvalósul.

Összegezve, a BGH hangsúlyozta, hogy az első kulcsszempont a közönség véleménye, és hogy a műszaki szempontok csupán másodlagosak a bitorlás megállapításánál, ha a közönség véleménye szerint nem történt szabadalombitorlás.

D) A BGH 2012. október 16-án kelt döntésében a szabadalmi leírás ábrái általi kinyilvánítás kérdésében foglalt állást.

A vizsgált ügyben a szabadalomtulajdonos eredménytelenül nyújtott be fellebbezést a Szövetségi Szabadalmi Bíróságnál (BPG) az ellen, hogy a DPMA Felszólalási Osztálya megvonta a szabadalmát. A fellebbezési eljárásban a szabadalomtulajdonos megváltoztatott formában védte a szabadalmát, mert egy elektromos kapcsoló összeállításában az érintkező elemek sajátos jellegére vonatkozó jellemzőket iktatott be. Az igénypontokba beiktatott további vonások kinyilvánítását csupán a szabadalmi leírás ábráiból lehetett levezetni, az igénypontok leírásából azonban nem. A BPG úgy döntött, hogy az új jellemzők beiktatása nem engedhető meg, mert a szakember az ábrákból nem tudta volna levezetni – bár a szabadalmi leírás ábráin be volt mutatva –, hogy a vonatkozó vonások az igényelt találmányhoz tartoznak. A BPG szerint a szakember nem érzett volna indítást azt hinni, hogy az érintkező elemek bemutatott elrendezése találmányi szintű megoldást tartalmaz. Az új jellemzőket sem a leírás, sem az igénypontok nem említették, azok teljesen eltérő lényegre, nevezetesen az érintkező elemek sajátos forrasztóvégeinek megoldására irányultak.

A BGH döntése többek között megállapította, hogy a szabadalom 1–6. ábrájának a rajzait nem tekintette méretarányos szemléltetésnek. A szabadalomtulajdonos a BGH-hoz benyújtott jogi fellebbezését arra a tényre alapozta, hogy megsértették a meghallgatásra vonatkozó jogát, mert a BPG nem nyilvánította ki ezt a véleményét a tárgyalás alatt. A BGH azonban úgy döntött, hogy a bíróság általában nincs kötelezve arról tájékoztatni a feleket, hogy egy szabadalmi leírásban az ábrákat csupán vázlatos rajzoknak, nem pedig valódi, mérhető ábrázolásoknak tekinti.

E) A BGH 2012. augusztus 28-i döntése azzal a kérdéssel foglalkozott, hogy egy megsemmisítési eljárásba bevihető-e új anyag.

A 2009. október 1-je után benyújtott megsemmisítési perekre új eljárási szabályok érvényesek. A német szabadalmi törvény 117(1) cikke szerint új támadási és védekezési anyag csak a fellebbezési szakaszban engedhető meg, feltéve, hogy nem durva hanyagság miatt nem nyújtották azt be az elsőfokú eljárásban. Minthogy a megsemmisítési ügyekben az elsőfokú eljárás egy és két év közötti időt vesz igénybe, és a fellebbezési eljárás további két évet igényel, az új eljárási szabályokkal kapcsolatban a BGH ilyen téren csak 2012-ben adta ki első döntéseit.

Úgy tűnik, hogy az itt vizsgált döntés először foglalkozik a következő két kérdéssel: *a)* Mi a követelmény egy új magán szakvélemény engedélyezéséhez a fellebbezési eljárásban? *b)* Mi a követelmény új érvek engedélyezéséhez a fellebbezési eljárásban, ha ezek az érvek olyan anterioritásra vonatkoznak, amelyet az elsőfokú megsemmisítési eljárásban nyújtottak be?

Az *a)* kérdéssel kapcsolatban a BGH megállapította, hogy egy olyan magán szakvélemény, amelyet első ízben a fellebbezési eljárásban nyújtanak be, nem képez „új támadási eszközt”, és ennek következtében mindig megengedhető, ha csupán ténybeli részleteket ad hozzá egy megalapozott elsőfokú beadványhoz. Ez azt jelenti, hogy az elsőfokú beadványnak már meggyőzőnek kell lennie olyan értelemben, hogy az előadott tényeket igaznak feltételezve a támadás eredményes lenne. Fordítva, ha a támadás nem volt kellően megalapozva, további tényeket a fellebbezési szakaszban csak akkor lehet eredményesen előadni magán szakvélemény vagy ügyvivői beadvány formájában, ha a benyújtó fél bizonyítani tudja és bizonyította a bíróság számára, hogy a késői benyújtást nem durva hanyagság okozta. Ez azt jelenti, hogy jó okon kellett nyugodnia annak a ténynek, hogy az elsőfokú eljárásban nem közöltek további tényeket. Bizonyára jó ok lenne az, hogy a tények az elsőfokú eljárásban nem voltak hozzáférhetők, ami azonban ritkán fordulhat elő.

Miként a *b)* kérdéssel kapcsolatban a bíróság megállapításai bizonyítják, új tényeket akkor is megengednek, ha egy felelős fél az elsőfokú eljárásban az eljárási helyzetre tekintettel nem látott jó okot a tények benyújtására, különösen a felek által benyújtott bizonyítékok és a bíróság által a szóbeli tárgyalás előtt tett közbenső közlések alapján.

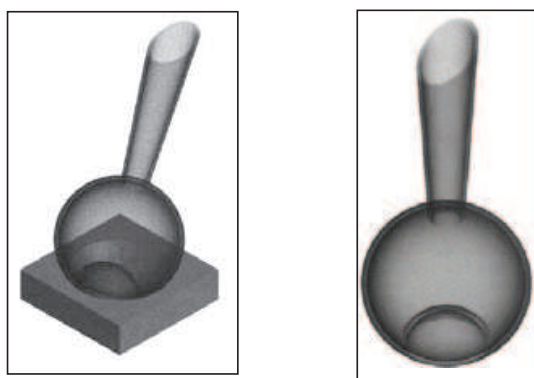
A *b)* kérdéssel kapcsolatban az elsőfokú eljárásban egy, a technika állásához tartozó dokumentumot nyújtottak be, és érveket adtak elő annak tartalmával kapcsolatban, azonban csupán a fellebbezési eljárás során tették azt az új kijelentést, hogy ez az anterioritás kinyilvánította egy igénypont műszaki lényegét. A BGH szerint ez az új érv új támadási eszközt képezett. Ez azt jelenti, hogy csak abban az esetben lehetne elfogadni a fellebbezési eljárásban, ha nem volt durva hanyagság ezeket az érveket nem benyújtani már az elsőfokú eljárásban. Itt nem ez volt az eset, úgyhogy az új érveket elfogadták a fellebbezési eljárásban, mert az első fok (BPG) a vonatkozó igénypontot egyéb okok miatt érvénytelennek találta. A BGH megállapítása szerint nem volt durva hanyagság egy megsemmisítési eljárást nem minden lehetséges támadási okra alapozni egy szabadalom vagy egy igénypont ellen. A megsemmisítési

misítést kérelmező szerencséjére az elsőfokú bíróság másképp döntött, mert fenntartotta a vonatkozó igénypontot.

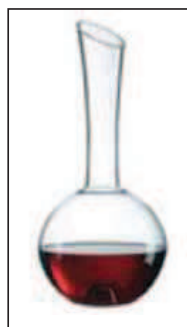
Csak más ügyekből tudhatnánk meg, hogy mindig alkalmazható-e az a logika, hogy nem alkalmazhatók új érvek a fellebbezési szakaszban, ha *i)* azokat elő lehetett volna adni az elsőfokú eljárásban – ami az itteni eset –, és *ii)* ezekre az érvekre lett volna szükség ahhoz, hogy a szabadalmat vagy az igénypontot az elsőfokú eljárásban meg lehessen semmisíteni.

F) A BGH 2012. március 8-i döntésével iránymutatást szolgáltatott arra nézve, hogyan kell vizsgálni a bitorlást közösségi minták esetében.

A felperes bitorlási pert indított alábbi lajstromozott közösségi mintája alapján

a következő termékkel szemben:

A BGH először megállapította, hogy különbséget kell tenni egy lajstromozott minta tárgya és oltalmi köre között. A tárgyat a benyújtott mintabejelentés szerinti termék egészének vagy egy részének a különböző nézeteiből kell megállapítani. Egy közösségi minta eltérő, valamint összeegyeztethetetlen ábrázolásai nem alapoznak meg eltérő tárgyakat, hanem minden egyes mintaalkalmazás külön tárgyat képez. Azonban egy tárgy ábrázolásának összeegyeztethetlenségei azt kívánják meg, hogy a bíróság tisztázza az ilyen tárgy pontos azonosságát. Ezt értelmezés útján kell megtenni, ideértve a termék (kötelező) megjelölését vagy a minta (lehetséges) leírását vagy a termék (lehetséges) osztályozását.

Ahol – miként a vizsgált esetben – a lajstromozott minta különböző nézetei összeegyeztethetetlenek, vagyis az egyik ábrázolás egy alapot mutat, a másikon azonban nincs alap,

célszerű a konkrét tárgyat a legnagyobb közös tárgyra, vagyis azokra az alakokra korlátozni, amelyeket az összes eltérő nézetből látni lehet.

Rátérve a bitorlási próbára, vagyis annak megállapítására, hogy a megtámadott minta ugyanazt az általános benyomást gyakorolja-e a tájékozott felhasználóra, mint a hivatkozott közösségi minta, a BGH megerősítette az alsófokú bíróság megállapításait, amelyek szerint nincs bitorlás annak a ténynek az alapján, hogy a hivatkozott mintáknak alapjuk is van, ami viszont hiányzik a megtámadott mintán.

Ilyen összefüggésben a BGH megállapította, hogy a hivatkozott minta oltalmi körét nem lehet egy alap nélküli boroskancsóra, vagyis az ábrázolt mintának csak egy részére korlátozni. Ennek az az oka, hogy egy termék egészének a megjelenését kinyilvánító lajstromozott közösségi minta nem nyújt oltalmat csupán egy részre (is). Ha a mintatulajdonos ilyen részleges oltalomra is igényt tart, lehetősége van erre olyan igénypont által, amely a terméknek egy részére vonatkozik. Ezt megengedi a közösségi mintarendelet 3 lit cikke, amely szerint a „minta egy termék egészének vagy egy részének a megjelenését jelenti”.

G) A BGH egy új döntése az összetévesztés valószínűségével foglalkozik olyan esetben, amikor a védjegynek tagadhatatlanul leíró jellege van, de rendelkezik olyan (talán csekély, de elég) megkülönböztető elemekkel, amelyek a védjegyet elkülönítik egy teljesen leíró megjelöléstől, és a megtámadott védjegy maga a deszkriptív megjelölés, vagy ilyet tartalmaz.

A felperes a lajstromozott PJUR védjegyet masszázsolajokhoz használta. Az alperes a „pure” szót széles körben használta egy sor masszázsolajhoz. Németországban a PJUR védjegyet úgy ejtik, ahogyan az angolok a „pure” szót. A Kölni Fellebbezési Bíróság azon a nézetben volt, hogy bár a felperes védjegye megkülönböztető jellegre tett szert a „pure” szó eltérő kiejtése (vagyis „pjur”) folytán, fennáll az összetévesztés valószínűsége legalább a védjegyek közötti hangzási és jelképes hasonlóság tekintetében.

A BGH először is elutasította a Kölni Fellebbezési Bíróság azon érvelését, hogy a felperes PJUR védjegyének átlagos megkülönböztető jellege van. Ehelyett azzal érvelt, hogy a tagadhatatlan leíró jelleggel rendelkező védjegyeknek általában csekély a megkülönböztetőképességük. Minthogy a megkülönböztetőképesség mértéke döntő vagy legalábbis fontos tényező lehet annak megállapításakor, hogy a védjegy összetéveszthető-e, ez a megállapítás közvetlen hatást gyakorol arra a kérdésre, hogy a felperes védjegyet össze lehet-e téveszteni a megtámadott védjeggyel.

Másodszor a BGH nem osztotta a Kölni Fellebbezési Bíróság azon érvét, hogy a védjegyek közötti tagadhatatlan hangzási és jelképes hasonlóság összetévesztés valószínűségéhez vezet. A BGH korábbi német döntésekre utalt, amelyek szerint a deszkriptív jellegű védjegyek oltalmat élvezhetnek csak azokra az elemekre, amelyek a megkülönböztető jelleget képezik. Ezeken a megkülönböztető elemeken túli oltalom valójában deszkriptív védjegyek oltalmához vezetne. A BGH az Európai Unió Bíróságának (Court of Justice of the European Union, CJEU) a döntéseire is utalt (többek között a *CK Creations Kenya*-ügyben hozott

2010. évi döntésre), amely szerint a megtévesztés valószínűségének kérdése elsősorban a felperes védjegyének megkülönböztető elemeitől függ.

A „pjur” és a „pure” szót a német fogyasztók egyformán ejtik, vagyis fel kell róluk tételezni, hogy ismerik az angol „pure” szót és annak helyes angol ejtését. Azt is fel kell tételezni, hogy az átlagos német fogyasztó ismeri az angol „pure” (tisza) szó jelentését. Az is valószínűsíthető, hogy felismerik a PJUR védjegy mögöttes jelentését mint az „eredeti” pure szó németül ejtett változatát. Így, bár „pjur” és „pure” tagadhatatlanul hasonló két szempontból (hangzásilag és jelképesen), a hasonlóság nem okozhatja az összetévesztés valószínűségét, mert oltalom engedélyezése a „pure” deskriptív jelre valójában azt jelentené, hogy oltalmat adnak arra a leíró jelre, amelytől a PJUR védjegy szándékosan eltért abból a célból, hogy kellő megkülönböztetőképessegre tegyen szert. Így a BGH megváltoztatta a Kölni Fellebbezési Bíróság döntését, mert megállapította, hogy a hangzási és jelképes hasonlóság a PJUR és a PURE védjegy között nem okozza az összetévesztés valószínűségét, és – minthogy a BGH az összes idevágó jogi kérdést meg tudta válaszolni – a keresetet teljes terjedelmében elutasította.

H) A RAGSTAR védjegyet a Madridi Megállapodás alapján lajstromozták nemzetközileg Belgiumban mint eredeti országban ruházatokra, cipőkre és fejtámasz sisakokra a 25. áruosztályban, és kérelmezték az oltalom kiterjesztését Németországra. A DPMA a kérelmet elutasította, ezért a bejelentő a BPG-nél nyújtott be fellebbezést.

A BPG a RAGSTAR védjegyet oltalomra alkalmasnak ítélte. Bár különálló „Rag” (rongy) és „Star” (csillag) komponensei deskriptívnek minősíthetők szövetdarabokra, illetve csúcs-termékekre nézve, a két alkotórész kombinációja, ami döntő a megkívánt általános kiértékelés számára, határozatlan és nehezen érthető az igényelt áruk vonatkozásában. Még ha a célzott fogyasztók le tudnák is fordítani a szóvédjegyet „csúcsvászon” vagy „csúcscsövet” értelemben, a szóvédjegy jelentése továbbra is tisztázatlan maradna. Így a RAGSTAR szóvédjegy a megkülönböztetőképesseghhez a szükséges minimumot tartalmazza, és ezért a DPMA oltalmat elutasító döntését hatályon kívül kell helyezni – mondta ki a BPG 2012. január 17-i döntése.

I) Az ATOS védjegyet a DPMA-nál a 32. áruosztályban lajstromoztatták nem alkoholos italokra, szódára, palackos vízre és vizes italokra. A korábbi ARTUS védjegyet tulajdonosa a DPMA-nál ásványvizekre, szénsavas italokra és limonádéokra lajstromoztatta, és ezen az alapon felszólalt az ATOS védjegy lajstromozása ellen.

A DPMA úgy döntött, hogy az ATOS védjegyet törölni kell, mert fennáll az ARTUS védjeggyel az összetévesztés veszélye. Áruazonosságot állapított meg a felszólaló „szénsavas italok és limonádék” áru és a kifogásolt védjegy által védett „nem alkoholos italok” között. Az utóbbiakhoz tartozó „szóda, palackozott víz, vizes italok” további áruk nagyon hasonlítanak a felszólaló „szénsavas italok, limonádék” áruhoz. A két védjegy megtévesztően hasonló a betűtípus és a fonetikai jelleg szempontjából. Hangzásilag különösen döntő a szótagok elrendezése és a magánhangzók sorrendje, valamint az a tény, hogy a szavak első

részén van a hangsúly. Az „atos” és az „artus” a betűsor szempontjából ténylegesen azonos, mert az „r” mássalhangzó a hangzási képben alig bír jelentőséggel, és hasonlóképpen nincs jelentősége a második szótagban az „o”, illetve az „u” magánhangzók eltérésének. A szótagok azonos hangsúlyozása és azonos elrendezése következtében a két védjegy általános megjelenés szempontjából nagyon hasonló, ezért az összetévesztés veszélyének elkerülése érdekében a fiatalabb védjegyet törölni kell – mondta ki a BPG 2012. március 6-án kelt döntésében.

J) A DPMA-nál kérelmet nyújtottak be a CUTMETALL védjegy lajstromozása iránt többek között fém-, fa- és műanyagfeldolgozó gépekre és gépalkatrészekre. A DPMA elutasította a kérelmet arra hivatkozva, hogy a lajstromoztatni kívánt védjegy komponensei terméket leíró jellegűek, amelyeket a vásárló célcsoport a benyújtott árukkal kapcsolatban csupán állapot- és céljelzőnek tartana. A minta grafikus kivitelezése aláhúzásokra és a betűk eltérő méretére korlátozódott, és így nem volt alkalmas arra, hogy elegendő megkülönböztető jelet kölcsönözzön a védjegyek.

A bejelentő fellebbezést nyújtott be a BPG-nél, amely a fellebbezést megalapozatlannak ítélte és elutasította, lényegileg hasonló okok miatt, mint a DPMA, azzal a kiegészítéssel, hogy a „cut” (vág) szó nem csupán fémek, hanem fa, műanyag és papír vágására is vonatkozik, ahol a nagy kopásellenállás szintén szükséges jó vágási eredmények eléréséhez. A betűk mérete és aláhúzása szokásos volt hirdetésekben, és nem kölcsönzött megkülönböztető-képességet a védjegyek. Ezért a védjegy nem volt alkalmas a fogyasztóközönség körében áruk eredetének jelzésére.

Olaszország

Olaszországban az 1/2012 sz. rendelettel a meglévő 12 szellemitulajdon-védelmi bíróság mellett további 9 bíróságot hoztak létre. Így a szellemitulajdon-védelmi jogokkal foglalkozó szakosodott bíróságok száma 21-re nőtt.

A szellemitulajdon-védelmi ügyekre szakosodott 12 bírósággal kapcsolatban szerzett tapasztalatok az ilyen peres ügyek megnövelt hatékonyságát bizonyították, azonban az egyes bíróságok leterheltsége nem volt egyenletes. Így például a milánói, a római és a torinói bíróságok a peres ügyek ezreit intézték, míg egyes bíróságok csak ritkán kaptak szellemitulajdon-védelmi peres ügyeket.

Az új bíróságok felállításával egyidejűleg módosították is a vonatkozó törvényt, és meghatározták, hogy ezek a bíróságok a szellemi tulajdonnal kapcsolatos ügyeken kívül foglalkoznak még trösztellenes ügyekkel, az európai uniós szerződésekkel összefüggő peres ügyekkel és üzleti vállalkozások közötti vitás ügyekkel is.

A tisztességtelen versennyel kapcsolatos peres ügyek nem tartoznak hatáskörükbe.

Oroszország

A svájci *Richemont International SA* (Richemont), a máltai kereszttel kombinált *VACHERON CONSTANTIN* Oroszországra is érvényes nemzetközi védjegy tulajdonosa és a *Vacheron & Constantin SA* kérte az orosz Szövetségi Szellemitulajdon-védelmi Szolgálatot (Rospatent), hogy törölje a 2004-ben a *Tessir Partners Ltd.* (Tessir) nevén lajstromozott *VACHERON CONSTANTIN* védjegyet, amelyet kezdetben az orosz *Ritter-Gentleman LLC* (Ritter) nevén lajstromoztak, de később átruházták a Tessirre.

A felperes azt állította, hogy a *VACHERON CONSTANTIN* védjegyet egy orosz cég önkényesen lajstromoztatta annak érdekében, hogy kapcsolatot létesítsen a svájci órák egyik legértékesebb és nemzetközileg híres márkájával, és amennyiben ezt a védjegyet drága ruházati cikkekkel kapcsolatban használják, tisztességtelen előnyre tesznek szert annak hírneve alapján. A Richemont arra is rámutatott, hogy a Ritter egyidejűleg lajstromoztatott vagy megkísérelt lajstromoztatni számos svájci óramárkát (*JAEGER LECOULTRE*, *BREGUET*, *BENTLEY* és *BLANCPAIN*) a 25. áruosztályba tartozó ruházati cikkekkel kapcsolatos használat céljából. Így a Tessir ténykedései teljes mértékben megfelelnek a rosszhiszemű ténykedés klasszikus definíciójának, mert egy híres márká hígítását eredményezik, és a fogyasztókat félrevezetik a vitatott védjeggyel gyártott áruk gyártója vonatkozásában.

A felperes szerint a *VACHERON CONSTANTIN* védjegy lajstromozása az 1993. évi orosz védjegy törvény 6.3 cikkének és a Párizsi Unió Egyezmény 10*bis* cikkének sérelmével történt. Az előbbi cikk szerint nem lajstromozhatók védjegyként az olyan jelzések, amelyek hamisak vagy képesek félrevezetni fogyasztókat egy termék vagy annak gyártója tekintetében. Az utóbbi cikk szerint az unió egyezmény tagországai kötelesek hatékony oltalmat biztosítani a tisztességtelen verseny ellen.

A törlési keresetet a Rospatent Fellebbezési Tanácsa 2010. február 18-án elutasította. Ezt követően eredménytelenek voltak a Moszkva város Választott Bíróság (Arbitrázs) Tanácsához, a Kilencedik Döntőbíráskodó Fellebbezési Bírósághoz és a Moszkvai Körzet Szövetségi Választott Bíróságához benyújtott fellebbezések is, amelyekben a felperes a Rospatent-döntés érvénytelenítését kérte.

Elutasító döntéseikben a bíróságok arra következtettek, hogy a két különböző társaság által hasonló védjegyekkel forgalmazott áruk nem voltak hasonlóak, mert (i) eltérő áruosztályokba estek; (ii) eltérő funkcionális célokra szolgáltak; (iii) nem voltak kölcsönösen helyettesítők vagy kiegészítők; (iv) nem voltak közösek az eladási területeik és fogyasztóik; és (v) nem versenyeztek egymással.

A bíróságok azt is megállapították, hogy a *VACHERON CONSTANTIN* védjegy nem rendelkezik hírnévvel Oroszországban a 14. áruosztályba tartozó áruk (órák) vonatkozásában.

A felperes felülvizsgálatért folyamodott a Legfelsőbb Választott Bíróságnál az alsófokú döntések hatályon kívül helyezését és eredeti kérelmének teljesítését kérve. A felperes azzal érvelt, hogy a Rospatent és a bíróságok által elfogadott álláspont ebben az esetben ellentétes

a Párizsi Unió Egyezmény nemzetközi alkalmazásával, és károsítja az orosz védjegygyakorlatot.

Az helyt adott a felperes felülvizsgálatra irányuló kérelmének, és az ügyet megfontolásra az elnökségéhez utalta, megállapítva, hogy az alsófokú bíróságok döntései nem voltak összeegyeztethetők az orosz döntőbíráskodó bíróságok jelenlegi gyakorlatával, és utalt a JAEGER LECOULTRE védjegyügyben hozott döntésre.

A JAEGER LECOULTRE-ügyben a Richemont és a *Manufacture Jaeger Le Coultre SA* (Jaeger) svájci cég eredményesen támadta a Rospatent döntését három jogi fórumon. Ebben az ügyben a Rospatent döntése védte a JAEGER LECOULTRE védjegyet, amelyet a *Ritter-Gentleman Limited Liability Company* lajstromoztatott, és átruházott az *InPro AG* társaság nevére, amely a védjegyet ruházati cikkekre használta. Kezdetben a Moszkva Város Választott Bírósága elutasította a felperes kérelmét a Rospatent döntésének érvénytelenítésére, és elutasította a lajstromozott JAEGER LECOULTRE védjegy törlése iránti keresetet is arra utalva, hogy a kifogásolt védjegyek eltérő árukra voltak lajstromozva. A felperes fellebbezett, azzal érvelve, hogy az elsőfokú döntést mint törvénytelen és megalapozatlant el kell utasítani azon az alapon, hogy a Richemont JAEGER LECOULTRE védjegye a svájci órák egyik legrégibb és leghíresebb márkáját védi, amely jól megérdemelt népszerűségnek örvend az egész világon (ideértve Oroszországot is), és amelyet 142 országban lajstromoztattak.

A fellebbezés eredményeként a Kilencedik Választott Fellebbezési Bíróság egyetértett a kérelmezők azon állításával, hogy a fogyasztók igen nagy valószínűséggel a kifogásolt védjegyet viselő árukról azt feltételeznék, hogy azok ugyanattól a gyártótól származnak, és ezért hatályon kívül helyezte az alsófokú bíróság döntését. Megsemmisítette és törölte a Rospatent döntését, és kötelezte a Rospatentet a védjegy-lajstromozás érvénytelenítésére. A Moszkvai Régió Szövetségi Választott Bírósága elutasította a Ritter és a Rospatent fellebbezését, és megerősítette a Kilencedik Választott Fellebbezési Bíróság döntését, amely teljes mértékben helyt adott a két svájci felperes arra irányuló kérelmének, hogy érvénytelenítse a Ritter JAEGER LECOULTRE védjegyet.

Az ügyben a végleges döntést felfüggesztették addig, amíg a Legfelsőbb Választott Bíróság döntést nem hoz a VACHERON CONSTANTIN védjegyügyben. Ezt a döntést az elnökség szóbeli tárgyaláson hozta meg, és megváltoztatta az alsófokú bíróságok döntéseit, egyúttal utasította a Rospatentet, hogy törölje a 25. áruosztálybeli lajstromozást. 2012. április 24-i döntésében elsősorban a Párizsi Unió Egyezmény 10bis cikkére utalt, amely a tisztességtelen versenyt tiltó szabályokba ütközést olyan versenyselekedetnek minősíti, amely az ipari vagy kereskedelmi ügyekben ellenkezik a tisztességes gyakorlattal.

Panama

Panama és az Amerikai Egyesült Államok 2012. június 28-án Kereskedelmet Előmozdító Egyezményt írt alá, amely 2012. október 31-én lépett hatályba. Ennek megfelelően mó-

dosították a panamai szabadalmi és védjegy törvényt, amelynek legfontosabb változásait az alábbiakban foglaljuk össze.

a) *Szabadalmak*

- A képviselői meghatalmazást egyszerű aláírással kell ellátni, nincs többé szükség közjegyzői vagy konzuli felülhitelesítésre.
- Nincs többé szükség a kereskedelmi lajstrom másolatára vagy kivonatára.
- Meg lehet indítani a nemzetközi (PCT-) bejelentések nemzeti szakaszát.
- Bevezetik a kényszerengedély intézményét.

b) *Védjegyek*

- A meghatalmazásokat elegendő egyszerűen aláírni, nincs szükség közjegyzői vagy konzuli felülhitelesítésre.
- Nincs többé szükség a kereskedelmi lajstrom másolatára vagy kivonatára.
- Engedélyezik a több osztályba tartozó bejelentéseket.
- Nem kötelező többé a licencszerződések lajstromozása.

Spanyolország

A Pamplonai Kereskedelmi Bíróság (PKB) 2012. július 31-én hozott döntése helybenhagyta a *Teva* és a *Cinfa* által benyújtott keresetet, és megvonta az *Eli Lilly* két európai és két spanyol szabadalmát: az EP 584952 számú európai és az annak alapján érvényesített ES2102602 számú spanyol szabadalmat (valamint a megfelelő, 9900002 számú kiegészítő oltalmi tanúsítványt) és az EP1438957 számú európai és az annak alapján érvényesített ES2283939 számú spanyol szabadalmat.

A döntést 2012. szeptember 4-én közzétették a felekkel.

Az EP 584952 számú alapszabadalom és az EP1438957 számú megosztott szabadalom lényegileg ugyanazt a találmányt igényli: raloxifen alkalmazását oszteoporózis kezelésére. Ezek a szabadalmak a két sikeres gyógyszer: az *Evista* és az *Optruma* fő indikációját védik; e két gyógyszert az *Eli Lilly* gyártja, és forgalmazásuk is a vállalat hozzájárulásával történik.

A felperesek érvelése szerint a bíróság mindkét szabadalmat feltalálói tevékenység hiánya miatt vonta meg. Műszaki vonatkozásaitól eltekintve a döntés két ok miatt érdekes.

Először: a PKB kétségbe vonta az *Eli Lilly* által szakértőként kijelölt két csontspecialista pártatlanságát és tárgyilagosságát. A *Teva* és a *Cinfa* által benyújtott bizonyítékok szerint érdekütközés állt fenn, mert a szakértők egy másik gyógyszert fejlesztettek ki az *Eli Lilly* számára, és a vállalat konzultánsaiként működtek. Emellett a PKB azt is hangsúlyozta, hogy szakvéleményében egyik szakértő sem említette ezeket a tényeket.

Ezek a körülmények nem okozták, hogy a PKB végleg elutasítsa a szakvéleményeket, azonban a bíróság elismerte, hogy megfelelő óvatossággal vette azokat fontolóra. A PKB korábban hasonló következtetésre jutott egy 2012. július 5-én hozott döntésében, amikor helyt adott a *Teva* egy másik megvonási keresetének, és megvonta az *Ortho McNeil Janssen*

EP0566709 számú európai szabadalmát (amely paracetamol és tramadol kombinációjára vonatkozott), és elismerte, hogy kellő óvatosságot gyakorolt, amikor a szabadalmas által kijelölt egyik szakértő szakvéleményét vette szemügyre, mert az tagja volt egy olyan alapítványnak, amelyet a szabadalom licencvevője szervezett (aki szintén fél volt az eljárásban), és kutatásra gazdasági támogatást kapott.

Másodszor: a PKB visszautasított a szabadalmak elsőbbségi időpontjában fennállott két műszaki előítéletet, amelyek az Eli Lilly szerint alátámasztották az igényelt találmány feltalálói tevékenységét. Az állított műszaki előítéletek a következők voltak:

- a raloxifennek csekély a biohosszúhatósága, ami alapján egy szakértő eltekintene a raloxifen felhasználásától gyógyszer előállítására;

- ha egy vegyület nem idéz elő ösztrogénhatásokat nemi szövetekben (ami érvényes volt a raloxifenre), azt kellett gondolni, hogy nem idéz elő ilyen hatásokat csontszövetben sem.

Követve az Európai Szabadalmi Hivatal fellebbezési tanácsainak joggyakorlatát, a PKB kifejtette, hogy egy műszaki előítélet olyan vélemény vagy előre kialakított gondolat, amelyet a terület szakemberei széles körben vagy általánosan elfogadnak, és aminek a létezését az elsőbbség napja előtt publikált szakkönyvekre vagy enciklopédiákra hivatkozva kell bizonyítani. Ilyen bizonyítás nem történt; emellett a felperesek olyan cikkeket nyújtottak be, amelyek ellentmondtak az állított műszaki előítéletnek.

A PKB arra következtetett, hogy a raloxifen használata oszteoporózis kezelésére szolgáló gyógyszer előállítására kézenfekvő volt egy szakember számára egy *Jordan et al.* által 1987-ben publikált dolgozat fényében. Ez a dolgozat kinyilvánította két antiösztrogén vegyület (raloxifen és tamoxifen) hatásait petefészküktől megfosztott patkányokban, ami azt bizonyította, hogy ezek a vegyületek gátolták a csontsűrűség csökkenését anélkül, hogy növelték volna a petefészekrák kockázatát.

A PKB döntése ellen az Eli Lilly fellebbezhet ugyan, azonban a Teva és a Cinfa generikus raloxifen gyógyszerei már több hónapja a spanyol piacon vannak. 2011 júliusában a PKB elutasított egy Teva ellen az Eli Lilly által arra hivatkozva benyújtott ideiglenes intézkedési kérelmet, hogy a Teva bitorolja az ő raloxifen-szabadalmát.

Ilyen okok miatt döntött úgy a PKB, hogy megvonja az Eli Lilly két európai és azoknak megfelelő két spanyol szabadalmát.

Szaúd-Arábia

A) A Szellemi Tulajdon Világszervezetének (World Intellectual Property Organization, WIPO) közlése szerint 2011-ben az arab országok közül a legtöbb (147) szabadalmi bejelentést Szaúd-Arábiában nyújtották be. Utána 39 bejelentéssel az Egyesült Arab Emírátsok és 33 bejelentéssel Egyiptom következik.

B) Egy 2012. október 16-án kelt miniszteri rendelet alapján a Szaúdi Védjegyhivatal 2012. január 1-jén áttért az Áruk és Szolgáltatások Nizzai Nemzetközi Osztályozása 10. kiadásának az alkalmazására.

A Szellemi Tulajdon Világszervezete

A Szellemi Tulajdon Világszervezetének 2012. december 11-én kiadott jelentése szerint 2011-ben világszerte 2,14 millió szabadalmi bejelentést nyújtottak be. Ezek közül 526 412 származott Kínából (ami az előző évhez képest 34,6%-os növekedést jelent), majd az Amerikai Egyesült Államok következik 503 500 szabadalmi bejelentéssel; ezt Japán követi 342 610, Dél-Korea 178 924, az Európai Unió 142 793, Németország 59 444, India 42 291, Oroszország 41 414, Kanada 35 111 és Ausztrália 25 526 szabadalmi bejelentéssel.

A WIPO genfi irodájának közleménye szerint a szabadalmi bejelentések száma 2011-ben világszerte 7,8%-kal, a védjegybejelentéseké 13,3%-kal és az ipariminta-bejelentéseké 16%-kal nőtt. 2011-ben 181 900 nemzetközi (PCT-) bejelentést nyújtottak be, ami az előző évhez viszonyítva 10,7%-os növekedést jelent.

Szíria

2012. március 30-án hatályba léptek a szabadalmakra és a használati mintákra vonatkozó új törvények. Itt megjegyezzük, hogy Szíriában korábban nem létezett használatiminta-oltalom. A szabadalmakra vonatkozó legfontosabb rendelkezések a következők.

- Oltalmi idejük 20 év.
- Vizsgálatot lehet végezni újdonságra, feltalálói tevékenységre és ipari alkalmazhatóságra.
- Az elfogadott szabadalmi bejelentéseket a hivatalos lapban publikálják. A publikálás időpontjától számított hat hónapon belül felszólalás nyújtható be.
- A szabadalmat gyakorlatba kell venni. Ha a gyakorlatbavétel nem történik meg a bejelentés napjától számított négy vagy az engedélyezés napjától számított három éven belül, a szabadalomra kényszerengedélyt lehet kérni.

Tajvan

Tajvanon 2013. január 1-jén módosított szabadalmi törvény lépett hatályba. Az új törvény néhány fontosabb módosítását az alábbiakban foglaljuk össze.

- A szabadalmi törvény találmányi szabadalmakra, használati mintákra és mintákra vonatkozik. A régi törvényben a „minta” szó helyén „új stílusú minta” kifejezés állt.
- Az igénypontok és a kivonat most független a leírástól, vagyis nem képezi a leírás részét.

- Biológiai anyagra vonatkozó bejelentések esetén a letétbe helyezést bizonyító dokumentumot a benyújtást követő négy hónapon belül kell benyújtani.
- Önkéntes módosításokat az első végzés megválaszolására adott határidőig lehet benyújtani.
- A díjfizetés miatt megszűnt szabadalmak újbóli érvénybe helyezését a határidő lejártát követő egy éven belül lehet kérni az évdíj háromszorosának egyidejű befizetése mellett.
- Szabadalombitorlást csak szándékosan vagy hanyagságból lehet elkövetni.
- Az új törvény lehetővé teszi ugyanarra a találmányra egyidejűleg szabadalmi és használatiminta-bejelentés benyújtását.
- Új szabadalmi bejelentés benyújtásához az új törvény csupán képviselői meghatalmazást ír elő, vagyis nincs szükség átruházási irat vagy nyilatkozat benyújtására.

Új-Zéland

Új-Zélandon a védjegybejelentések díja 2012. december 10-én 100 NZD-ről (84 USD) 150 NZD-re (125 USD) emelkedett osztályonként. Emellett a védjegy megújítási díja is nőtt 300 NZD-ről (251 USD) 350 NZD-re (293 USD).